

UNITÁRIUS ÉLET

Kéthavonta megjelenő folyóirat • 2011. július–augusztus • 65. évfolyam 4. szám

Az áttörést hozó imádság • Egy erdélyi falusi esküvő • „Nemcsak nyelvében, jelképeiben is él a nemzet!” • Egy unitárius templom háromnegyed évszázada • 100 éves a füzesgyarmati templom tornya • Újra miénk az egykori Kozma Flóra Leányotthon • V. Erdélyország az én hazám fesztivál Verőcén • Heltai Gáspár és a kolozsvári unitárius nyomdászat • Megjelent az új egyházügyi törvény • 200 éve született Kriza János

KEDVES OLVASÓINK!

A nyári szünetben csendesen teltek a hetek egyházi berkekben, szüneteltek az értekezletek. Annál mozgalmasabb volt viszont a nyár, események, rendezvények sora követte egymást. Néhányról beszámolunk lapunk hasábjain is.

Első cikkünk a portlandi unitárius fiatalok látogatásához kötődik. A csoportot elkísérő Tom Disrud lelkész Nagy Ignác utcai templomban elmondott beszédének fordítását közöljük az első oldalakon, amelyben egy alapvető problémát próbál a szerző körbejárni: milyen hatást tulajdoníthatunk az imádságnak? Válasza jellegzetesen unitáriusnak tekinthető: racionális, lelki értelmet kereső elmélkedést olvashatunk, mely – amellet, hogy jellegzetesen amerikai formában és példákkal illusztrálja alap gondolatait – alapjaiban megfelel a hagyományos unitárius felfogásnak is.

Az amerikai gyerekek Budapesten töltött napjairól részletes beszámolót közlünk a 18. oldalon. Itt az előbb említett istentiszteleten felolvasott fogalmazásaikból is olvashatunk rövid szemelvényeket. Ezek a kis előadások meglehetősen visszhangot keltettek a magyar hallgatóság körében. Volt olyan tinédzser, aki művészeti, volt aki gasztronómiai szempontból tartott tükröt elének, és volt olyan is, aki egyetemes természetfilozófiai keretben értelmezte magyar kultúránkat. Dana Regan valláserkölcsei nevelő az elismerő megjegyzésekre válaszolva mosolyogva árulta el a titkot: ezeket a gyerekeket így nevelik kiskoruktól kezdve. Jellemzően amerikai módszerüknek köszönhetően megtanulják önmagukat kifejezni, gondolataikat formába önteni.

Gretchen Thomas könyvbemutatójának ötödik része egy újabb adalék a fenti témához, azaz: hogyan látnak bennünket – pontosabban az erdélyi hagyományos magyar kultúrát – nyugati hitrokonaink. Ezzel már tulajdonképpen hazai vizekre evezünk: Pécsi L. Dániel munkáinak elemzésével magyar vallásos bölcséletünk jelképekbe sűrített eszméit vesszük górcső alá Frigyesy Ágnes gondolatait követve.

Majd a magyar-erdélyi testvér-egyházközi eseményekről értesülünk lapunkban Pálffy Tamás Szabolcs marosszentgyörgyi és szászrégeni unitárius lelkész beszámolójából, amely beszámolót kiegészíti a 15. oldalon a magyarországi testvéregyházköziség részéről Balácsi László füzesgyarmati lelkész is a szokásos, eseményekben bővelkedő egyházközi hírekben.

Eseményekről lévén szó: két templom is évfordulóhoz érkezett ezen a nyáron. A Pestszentlőrinci Unitárius Egyházköziség templomának építéséről, történetéről, 75. évfordulójáról, és ebből az alkalomból tartott rendezvényről három tanulmányt, illetve beszámolót is olvashatunk a 10. oldaltól. Kerek évszámot mondhat magáénak a füzesgyarmati templom tornya, hiszen idén ünnepelte a gyarmati unitárius közösség építésének 100. évfordulóját – erről olvashatunk az egyházközi hírek bevezetőjében, a 14. oldalon.

Úgy tűnik, ebben a lapban bővelkedünk egyházi ingatlanokkal kapcsolatos hírekben, a 20. oldaltól a budapesti egyházköziség is jelentős eseményt jegyezhet be egyházi krónikánkba: megtörtént a magyarkúti ingatlan cseréje. Zoltán Csaba örömmel tudósít a volt Kozma Flóra Leányotthon birtokba vételéről. Cikkében részletes történelmi ismertetőt olvashatunk ez alkalomból, és megtudhatjuk milyen szép reményeket fűz a szerző ehhez a romantikus környezetben lévő hajlékhoz, amelyet történetesen Amerika nagy nemzeti ünnepén, július 4-én vett használatba az amerikai-magyar gyerekcsapat, derekas tisztogatást végezve kívül-belül. Talán lehet, hogy amint a „nomen”, úgy ebben az esetben a dátum „omen”-nek, azaz előjelnek számít, és előrevetíti a jövőt? Ezt nem tudhatjuk...

De hogy szavamat ne felejtsem: ennek a takarító tevékenységnek folytatására invitálja Csaba szeptember 10-ére az egész magyar unitárius közösséget! Ugyanis 24-én lesz az első szabadtéri rendezvény, amelyet már ezen a telken tartunk!

Már kevés helyem maradt, tehát csak röviden említeném meg a soron következő cikkeket: az V. Erdélyország az én hazám fesztiválról szólót, szintén Frigyesy Ágnes tollából; egy tanulmányt kedves munkatársunktól, Retkes Attilától, aki Heltai Gáspár és a kolozsvári könyvnyomtatás történetéhez hoz adatokat; az új egyházügyi törvénnyel kapcsolatos gondolatokat Balácsi László mb. püspöktől, és a Filléres emlékeinket a nagyajtai Julia nénitől.

Az unitáriusok XIII. szejkei találkozásáról Balácsi László tesz említést egyházközi híreiben, néhány további jelentős eseményről pedig, mint pl. a Duna ünnep, az amerikai unitárius univerzalista kórus szereplése, vagy Szent István ünnepe, a borítón lévő képek beszélnek.

Kellemes elmélyülést kívánok!

Gazdag Árpád

UNITÁRIUS ÉLET • A MAGYARORSZÁGI UNITÁRIUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

Megbízott szerkesztők:
Balácsi László, Gazdag Árpád,
Dr. Horn Ildikó, Kászoni József
Tördelőszerkesztő:
Gazdag Árpád

Szerkesztőség címe:
1055 Budapest, Nagy Ignác u. 2-4.
Telefon/fax: 311-2801
unel@unitarius.hu
Index: 25 852

Terjeszti, felelős kiadó:
Magyarországi Unitárius Egyházkerület
HU ISSN 0133-1272

Előfizethető lelkészi hivatalokban
vagy csekken.

Bankszámlaszám:
11713005-20011631
Egyes szám ára: 400 Ft
Évi előfizetési díj: 2400 Ft

Nyomda: Cerberus Kft.
1066 Budapest, Lovag u. 14.
Felelős vezető: Schmidt Gábor

Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.
A folyóiratban megjelenő írások
nem feltétlenül tükrözik
a szerkesztőség álláspontját.

Következő lapzártá:
2011. október 10.

Az áttörést hozó imádság

(A Prayer Breaking Through)

Mikor reggelenként felébredek, és az éter hullámain ráhangolódom a világhíradó napi eseményeire, nagyon gyakran előfordul, hogy rövidesen mély benyomást tesz rám a sok esemény, ami történik a világban.

David Whyte*

Az utazás

*A hegyek fölött
A vadlúdak újra
A fénybe fordulnak*

*Sötét körvonalaikat
Festve a felhőtlen
Égre.*

*Néha
Mindent fel kell írnod
A mennyboltra
Ahhoz,*

*Hogy megtaláld
Az egyetlen mondatot
Amely be van vésve
Ott legbelül.*

*Néha
A hatalmas égboltra van
Szükséged, hogy felfedezhesd*

*A szabadság pici, fényes
És leírhatatlan
Rését a saját
Szívedben.*

*Néha
A kihúnyt tűz után
Maradó üszkös
Fadarabokkal*

*Valaki
Valami újat ír
Életed hamvai
Közé.*

*Most nem távozol
Most érkezel.*

Olyan időket élünk, amikor az életünket és a világ életét érintő kérdésekre nehéz választ találni. Hogyan élhetünk együtt másokkal és a természettel? Hogyan éljük meg hitünket? Miért van annyi szenvedés a világban? És egyáltalán: mi az élet értelme minden egyes ember számára? Rengeteg ilyen kérdés van, és nagyon sokan fordulnak hozzám, mint lelkeszhez, ezekre a kérdésekre választ keresve. Az esetek többségében sajnos nem tudok válaszolni.

Idővel be kellett látnom, hogy – legalábbis ezekre a nagy kérdésekre – nincs válaszom. És tudatában vagyok: valószínű, hogy soha nem is lesz. Vannak kérdések, amelyeket természetük miatt soha nem lehet kielégítően megválaszolni. Ez a dolgok rendje. Igaz, ez nem valami kielégítő. Válaszokra vágyunk és bizonyosak szeretnénk lenni bennük.

Számunkra – vallásos liberálisok számára – egy nagy kihívás, hogy az ismeretlennel együtt kell élnünk. Tulajdonképpen annyi minden van, amit nem tudunk megérteni vagy megmagyarázni. Még a tudományos fejlődés és annyi felhalmozott tudás – rengeteg tudás – ellenére sem: vannak dolgok, amiket egyszerűen nem tudhatunk. És ezzel a tudatlansággal együtt kell élni.

20-as éveimben fedeztem fel az unitárius univerzalizmust, és nagyon gyorsan beleszerettem ebbe a hitbe. A nyitottságba és szabadságba szerettem bele. Abba a lehetőségbe, hogy magam dönthetem el miben hiszek. Lassan felismertem mennyire ellentmond ez a valószínűségi hagyományosabb elképzeléseknek, ahol tulajdonképpen sokkal több választ fogalmaznak meg – akár kielégítőek azok akár nem.

De nemsokára azt is felismertem, hogy ezzel a szabadsággal hatalmas felelősség is jár. Lényegében nem mondta meg senki miben higgyek, azt magam kellett eldöntsem. Ugyanakkor azzal a ténnyel is ki kellett békülnöm, hogy néha talán nincs is válasz a kérdésre.

És itt kezdődik a bonyodalom. Bizonyosságra van szükségünk, de azt nem kaphatjuk meg. Belépik tehát a képletbe a kételkedés. Részben ez teszi hitünket élővé, fejlődővé. De mi továbbra is keressük a válaszokat...

Van egy történet, amely szerint egy unitárius univerzalista társaság teológiai elvek fölött vitázott. Körbe-körbe forogtak a téma körül, de csak nem jutottak dűlőre. Sehogy sem találtak egy pontot, ahol közös nevezőre juthattak volna. Végül úgy döntöttek, Istenhez fordulnak, hogy eldöntsék a vitát, de amikor a mennybe értek egy hosszú sor végén találták magukat, amely az Istennel való találkozásra várt. A sorra kerülő első két ember egy zsidó és egy mohamedán volt a Közel-Keletről, és azt kérdezték: "Istenünk, megtanulnak-e valaha békében élni együtt a zsidók és a mohamedánok?" "Igen – válaszolt az Isten – de nem a ti életetekben."

A sorra következő két ember, egy szerb és egy horvát, ezt kérdezte: "Istenünk, megtanulnak-e valaha békében élni együtt a szerbek és a horvátok?" "Igen – válaszolt az Isten – de nem a ti életetekben." Végül az unitárius univerzalista csoportra került a sor, feltették tehát a kérdést: "Isten – meg tudjuk-e valaha győzni az unitárius univerzalistákat, hogy elfogadják ugyanazt a teológiai fel-

* Amerikai költő, író, tengerbiológus, természetkutató és antropológus.

fogást?” “Igen – válaszolt az Isten – de nem az én életemben.”

A lélek nem halad mindig azon az idősíkon, ahogy szeretnénk. Nem találhatjuk meg mindig a választakat, amelyeket keresünk. De ez nem tart vissza attól, hogy törekedjünk a bizonyosságra, hogy rendbe tegyük életünket és dolgainkat.

A fundamentalizmus, amely – a vallásos szövegek szószerinti értelmezése és egy bizonyos hitrendszer alapján – választ ad ugyan a kérdésekre, de ezekkel a válaszokkal ugyanakkor be is határol. Ha ez a behatároltság nem tetszik neked, akkor a válaszok sem kielégítőek számodra. De a bizonyosságban legalább vigasztalást találsz, még akkor is, ha az ideiglenes érvényű. Én úgy gondolom arra van szükség, hogy tért adjunk. Hogy megadjuk magunkat annak, amit a lélek mondani akar, hogy elhárítsuk az akadályt a lélek útja elől és hagyjuk, hogy megtegye a hatását. Hogy nyitottak legyünk az életünkben felmerülő lehetőségekre.

Jelen kell lenni a világban, átélni az élet minden szépségét és minden szomorúságát. Szemtől szemben állni étellel és halállal. Még akkor is, mikor nehéz hinni abban, hogy megtaláljuk a kifele vezető utat. Néha csak annyit tehetünk, hogy figyelünk, és tanúbizonyságot teszünk az élet mellett.

És ez gyakran egyáltalán nem könnyű. Általában tenni szeretnénk, haladni valamerre, alkotni. De néha csak annyit tehetünk, hogy ott vagyunk, jelen vagyunk az életben, és tanui vagyunk annak, hogy az milyen bonyolult.

Csak az kell, hogy helyet adjunk, hogy odafigyeljünk arra, ami körülöttünk történik.

Néhány évvel ezelőtt Caroline Myss* író nő előadó körúton járt Oroszországban. Ami szervezési hiba egy ilyen utazás során felmerülhetett, az mind felmerült. Moszkvába érve kiderült, hogy a számára lefoglalt szállodaszobát másnak adták oda. Végül egy idegen ember szobájában, a földön kellett aludjon. És ez csak egy volt a sok közül... Két nappal később egy egészségügyi konferenciára utazott a vonaton, és panaszkodni kezdett a mellette ülő férfinak arról, milyen felháborító volt az eddigi útja. Kiderült, hogy az illető a dalai láma környezetében dolgozott. A férfi figyelmesen hallgatta a történetét, majd gyöngéden megjegyezte: úgy hiszi, hogy ha látószólag közömbös dolgok egyszerre ellenünk fordulnak, az azért van, mert valami nagy és kellemes dolog meg akar születni – más szóval, lehet, hogy ezekre az eseményekre szükségünk van ahhoz, hogy elvonják a figyelmünket, hogy ez a valami tökéletesnek tudjon megszületni.**

Néha nehéz, ugyanis terveink fényében látjuk az életünket. Néha sokáig tart, míg a kép összeáll, és életünk minden rejtélye enyhülést adó megoldást nyer. Ez olyan, mint egy jó rejtély, amikor a darabok egyenként helyükre kerülnek. Vagy, mint mikor a

nyomozó az ösztöneit követve halad egy bizonyos irányban, ami megnyithat egy ajtót, majd egy következőt.

Ez az út nem mindig a logika útja, de az, amelyik helyes. Néha vissza kell lépniünk egy lépést és újra felmérniünk a helyzetet. Ez azt jelenti, hogy csupán figyelünk, felismerjük hol vagyunk, és azt, hogy merre tartunk.

Túl gyakran imádkozunk azért, hogy ez vagy az a probléma megoldódjon. Valahol a fejünkben mindig van valamilyen cél, amikor Istenhez fordulunk, és várjuk terveink jóváhagyását. Szeretnénk ha ez vagy az az esemény bekövetkezne. De a dolgok nem így működnek. Kathleen Norris* írja, hogy az imádság nem a vágyról szól, hanem arról, hogy önmagunkat egy szélesebb összefüggésbe helyezzük. Ez azt jelenti – mondja ő – hogy a hétköznapi tapasztalatokat hálával és csodálattal kell megélni.**

Norris arról beszél, hogy az ima tulajdonképpen nem azt jelenti, hogy kérek valamit, amire úgy gondolom szükségem van, hanem azt, hogy megváltozam úgy, ahogy azt pillanatnyilag nem tudom elképzelni, és bízzam magam erre a folyamatra, higgyek abban, hogy ebben a folyamatban biztonságban vagyok.

Itt jön be a képbe a hit, akkor, amikor tanácsalannak vagyunk. Amikor nincs válaszuk. Meg kell tartuk hitünket annak a fényében is, amit a világ feltár előttünk. Együtt kell tudnunk élni a bizonyossággal és a bizonytalansággal is. Fokozatosan, lépésről lépésre kell elfogadni a dolgokat, felismerve azt is, ami még ránk vár. Bízni abban, hogy a válaszok, amikre még szükségünk van majd megérkeznek a megfelelő időben. Ki kell tartanunk ott, ahol vagyunk. Egyszerre csak egy lépést teszünk, majd még egyet, és ismét egyet.

Egy bizonyos bizalommal kell élnünk és a többit a rá kell bízunk a misztériumra.

Anne Lamott*** Használati útmutató című könyvében elbeszéli egy barátnője történetét, aki egy nyáron elvitte két éves kisfiát a kaliforniai Tahoe tóhoz. Ezt írja: “Egy lakást bérelt a tóparton. Mivel ebben a helységben sok a játékkaszinó, a szállodaszobák el vannak látva függönyökkel és sötétítőkkal, amelyek teljesen kizárják a napfényt, azért, hogy a vendégek egy egész éjszakai játék után egész délelőtt alhassanak.

Egyik délután a barátnőm a vaksötétben tapogatózva beletette gyermekét a kiságyba és kiment a szobából. Pár perc múlva hallja, hogy a gyerek matat az ajtón; tudta, hogy kimászott az ágyból. Ment, hogy újra visszategye, de amikor próbálta nyitni az ajtót kiderült, hogy a gyerek ráfordította a zárat. Valahogy megnyomhatta a gömbkilincsen lévő pöcköt.

“Mami, mami” kiabált belülről, ő meg magyarázta neki: “Rázogasd a gombot szívem”; de természetesen

* Caroline Myss (1952, Chicago), amerikai író nő, öt New York Times bestseller szerzője, misztikus, gyógyító, tévésorozat házigazdája.

** Anne Lamott, *Salon Magazine*

* Kathleen Norris (Washington, 1947), amerikai költő. A keresztény szellemiségről írt műveivel vált ismertté.

** Kathleen Norris, *Amazing Grace*, Riverhead Books 1998, pp 351.

*** Anne Lamott (San Francisco, 1954), író nő, politikai aktivista, irodalom tanár. Művei nagyrészt önéletrajzi jellegűek.

tesen a kétéves gyerek nem beszélt angolul, inkább urdu nyelven hangzott, amiket gagyogott.

Rövid időn belül rájött, hogy az anyja nem tudja kinyitni az ajtót és kitört a pánik. Zokogni kezdett. A barátnőm meg mint az őrült kezdett rohángálni körbe-körbe, minden lehetséges ötletet kipróbálva: próbálta a bejárati ajtó kulcsát; hívta az üdülési céget és üzenetet hagyott az üzenetrögzítőn; hívta a házmeestert, és még egy üzenetet hagyott, közben meg percenként rohant vissza, hogy ellenőrizze a gyereket.

És ott ült a sötétben ez a rémült kisgyerek. Anyja végül megtette, amit tudott: az ajtó alatti két centiméteres résen bedugta az ujjait, majd újra és újra biztatta a gyereket, hogy hajoljon le és találja meg azokat. Végül valahogy sikerült neki.

És így maradtak nagyon hosszú ideig a padlón: a pici fogta anyja ujjait a sötétben. Már nem sírt. Az anyának közben átfutott az agyán, hogy jó lenne hívni a tűzoltókat, vagy valaki mást, de tudta: most a kapcsolat a legfontosabb.

Kezdte mondogatni neki: "Feküdj le kicsim a padlóra és szundikálj egy kicsit." És úgy tűnt, hogy a gyerek érti, és mintha mondaná: "Helyes, anya, ez egy jó ötlet. Egészen jól érzem magam, nyugodt vagyok." A barátnőm pedig időnként biztatta: "Most pedig nyisd ki az ajtót". A fiúcska pedig időnként megrázogatta a gombot és végül, talán egy félóra múlva kinyílt a zár."

Lamott így folytatja elmélkedését: "Gyakran felidézem ezt a történetet, elképzelem, hogy én vagyok a kétéves gyerek a sötétben és Isten az anyám, és én nem beszélem a nyelvét. Ha úgy gondolná, hogy az a legjobb módszer, bizonyára betörné az ajtót, felkapna és elvágatna velem a paripáján. E helyett a barátaimon, az egyházamon és gyenge hitemen keresztül foghatom az ujjait az ajtó alatt. Igaz, hogy ez nem elég... de mégis."

Könnyen zavarodottnak érezheti magát az ember manapság. Könnyű elveszettnek és magányosnak érezni magunkat a sötétben.

Azt kérik tőlünk: forduljunk újra és újra az élet fele. Azt kérik: haladjunk egy olyan cél fele, amit nem

* Anne Lamott, *Operating Instructions: A Journal of My Son's First Year*, Anchor, pp 219-220.

értünk. Hogy kinyújtsuk a kezünket, fedezzük fel, hogy nem vagyunk egyedül. Fájdalmunkban kinyújthatjuk kezünket és megragadhatunk valamit, amiben ha nagyon gyöngén is, de ott érezzük a kapcsolatot. És azt, hogy ebben az egész folyamatban minden egyes helyzetben állhat elő változás. Az a hely tehát, amely lehetővé teszi ezt a változást, lehet, hogy épp ez az ima lényege. Ez nem azt jelenti, hogy minden visszaáll egy előző állapotra, tehát minden rendbejön. Hanem azt jelenti, hogy olyan helyre érkezünk, ahol fel tudjuk mérni hol vagyunk, és ezen a helyen egy új teljesség-érzéssel tudjuk életünket tovább folytatni.

Szokták állítani, hogy az ima nem változtatja meg a körülményeket, amelyekben magunkat találjuk, de megváltoztat bennünket, és azt, ahogyan látjuk, a velünk történő eseményeket. És ez, úgy gondolom, igaz is. Az ima megadja a lehetőséget számunkra, hogy újra felismerjük a rejtéllyel való kapcsolatunkat, azt hogy egészségesek vagyunk, egészek vagyunk, jól vagyunk. Tudatára ébredünk annak, hogy törekvéseink összekötnek valamivel, ami nagyobb, mint mi magunk.

"Átölelnék Isten misztériumának karjai" mondta Bingeni Hildegard, egy 13. századi misztikus.

És mi abban a pillanatban felismerjük, hogy nem vagyunk elszigetelt élőlények, hanem részei egy szélesebb kapcsolatnak, jelen vagyunk ott, ahol jelen van a szeretet. Felismerjük, hogy részei vagyunk a mindenségnek.

Úgy gondolom az a fontos, hogy megtegyünk mindent, hogy reggelenként hozzuk a formánkat. Hogy emlékezzünk rá, hogy minden nap egy megérkezés, és nem tudhatjuk hová, nem tudhatjuk mit várnak el tőlünk. De tudatában legyünk annak is, hogy mi magunk vagyunk a válasz, és a válasz, ami vagyunk, elégséges lesz. Hogy első sorban azt várják, hogy jelen legyünk a világban, annak minden szomorúsága és minden szépsége, minden kihívása és minden ígérete számára.

Misztériumból jövőnk és a misztériumba fogunk visszatérni. Utitársainkkal együtt tesszük meg ezt az utazást, abban a hitben élve, hogy ott, ahová a végén majd érkezünk, épp az a hely, ahol lennünk kell.

Thomas Disrud 1995-től szolgál társlelkészként az Első Portlandi Unitárius Egyházközségben. Ebben a tisztségében ő látja el az egyházi adminisztrátor feladatkörét is, felügyel a személyzetre és az egyházi programok és tevékenységek lebonyolítására. Továbbá, felügyeli a lelkipásztori gondozást, együtt dolgozik egy csapat tehetséges világi lelkésszel.

Wisconsin államból származik, lutheránus környezetben nőtt fel. A Marquette Egyetemen végzett, zornalisztika és filozófia szakon. Első állásában Duluth (Minnesota) News-Tribune c. újságjának szerkesztőjeként dolgozott, vezető tisztségviselője a helyi újságíró szövetségnek. Ugyanekkor tette magáévá az unitárius univerzalista világszemléletet, és érzett elhivatást lelkési szolgálatra is.

1995-ben végzett a kaliforniai Starr King unitárius teológián. A végzős teológiai hallgatók egyesületének elnökévé, 2007-ben pedig az egyetem elnökségének vezetőjévé választották. 2003-ban részt vett egy intenzív lelki segély tanfolyamon a Burlingame-i (Kalifornia) Mercy Centerben.

Mint a Budapesti Unitárius Egyházközség testvéregyházközségének lelkésze ezúttal is egy gyerekcsoportot kísért el Dana Regan valláserkölcsei nevelővel. Fenti beszédét látogatásuk végéhez közeledve, a Nagy Ignác utcai templomban mondta el Gazdag Árpád tolmácsolásával.

Walking in Others' shoes

Stories from the Early Years of the Partner Church Movement

5.

Egy erdélyi falusi esküvő

Húsvét előtti szombaton egy homoródszentmártoni unitárius unokája, és annak menyasszonya házasságot kötöttek a templomban. A fiatal pár, Molnár Sándor és Balázsi Enikő Lidia, egy távoli városban laktak. Enikő szülei nem is voltak unitáriusok, de a pár hagyományos falusi lakodalmat akart, a szokásos egy éjszakan át tartó mulatsággal, és az utána következő reggelivel. József megkért, hogy segítsék levezetni a ceremóniát, és Nagy Rózsika, a sekrestyés, azt mondta, hogy csatlakozhatom hozzá a haranghúzásban, amikor az esküvő kezdetét jelzik a harangok.

Rózsika és én azonnal elkezdtünk harangozni, amint egyik gyerek berohant a toronyba, hogy szóljon: az esküvői menet elindult a nagymama házából, mely a falu másik végén állt. A harang-kötél vastag volt, olyan vastag, mint a karom, és úgy három-emeletnyire nyúlt fel. Az ember megragadta a kötelet a legfelső csomónál, és erőteljesen lehúzta, majd felengedte a két keze között, egy lentebb lévő csomóig. Ha valaki elkövette azt a hibát, hogy a rossz csomót tartotta, akkor a kötélen fel is emelhetette a földről. Amikor két harang, és két harangozó van, meglehetősen könnyű megtartani az egyenletes ritmust, de ha csak egy harangozó van a két különböző méretű haranghoz (általában Rózsikával ez van), sokkal több ügyességet igényel a dolog. Karizmaim tiltakoztak, amikor kidolgoztuk az egyenletes ritmust, de hideg volt a vastag falakon belül, és örültem a melegnek, amit a testmozgás okozott.

Korábban, a vendégek és a barátok a menyasszony háza előtt gyűltek össze, búsulni. Ruth Gibson a következőket mesélte egy falusi lakodalomról, melyen Nagyajtán vett részt, a madisoni Első Unitárius Szövetség testvéregyházköziségétől:

„A menyasszony – állítólag – bent van a szobájában, és sír, mert el kell hagynia a szülői házat. A vőlegény barátai viccelődnek, nevetgélnek, és pálinkát iszogatnak, meg osztogatnak kint, az udvaron. Ha nő a lelkész, akkor nem nagyon tudják mit lehet vele kezdeni: egy nőnek nem szokták odaadni a pálinkás üveget, hogy húzzon egyet belőle, a lelkész irányába viszont sértés lenne, ha nem adnák. Aztán egyszer csak a vőfély ünnepelesen előveszi faragott botját, mely fel van szalagozva, és virágokkal van díszítve. Kopogtat az ajtón vele, és elmond egy beszédet, vagy hagyományos rímeket szaval (jó hangosan, hogy a benn lévő asszonyok is hallhassák) arról, hogy milyen nagyszerű ember a vőlegény, és hogy a menyasszony ki kellene jöjjön már, mert vőlegénye immár eleget várt.

Időközben a falubeli gyerekek mindegyike gyönyörűen feldíszít és megtölt virágokkal, szalagokkal meg kártyákkal egy-egy vödört, melyen mindenféle jókat kívánnak az új párnak. Vödreiket elhelyezik az út mentén, a menyasszony házából a templomig. Végül kijön a menyasszony és elindul a nászmenet. A menyasszonyt a vőfély vezeti, kezében díszes botjával, körülöttük mennek a család tagjai, meg a menyasszony barátnői. Őt követi a vőlegény, családjával és barátaival. Aztán következnek a vendégek, meg a jókívánságokat hozók, gyalog, bár van, amikor a vőlegény és barátai lóháton vonulnak, mely csak hozzáad a helyzet drámaiságához, és plusz akadályokat rejt.

Mikor a színes menet elhalad egy-egy gyerek vödre mellett pénzérméket dobhatnak bele. Aztán az adott gyerekek felkapja a vödört, és előreszalad, hogy ismét a menet elején legyen. Ez a pénz nem a menyasszony és a vőlegény számára van, ez a gyerekeké, akik mindenféle édességeket meg rágcsálni valókat vesznek rajta, amit az egész éjszakan át tartó mulatság alatt – mely az esküvői ceremóniát követi – el is fogyasztanak. A boltos elfoglalt ezeken az éjszakákon!”

A harangláb nyitott ajtaján keresztül Rózsika meg én megláttunk vagy tizenkét gyereket szaladni, hogy még egyszer utoljára a menet elejére kerüljenek, és a menet elejére helyezték a vödreiket. Megjelent a menyasszony a családjával meg a két házaspár kíséretében, akik a tanúik voltak. Nagy vigyázattal fogta gyönyörű fehér ruháját, nehogy szoknyája beleérjen a sárba. Aztán ismét leengedte amint fellépett a száraz lépcsőkre, és végigment a tisztára seprt ösvényen, amelyen a füvet kifejezetten számára nyírták le, az ősi falba vágott faragott kapun keresztül, egészen be a templomba.

Nem használták a festett, faragott esküvői székeket, amelyeket Magyarországon a népművészeti múzeumban lehet látni, meg néhány erdélyi templomban. Ruth a következő magyarázatot adta:

„Ezeknek a különleges székeknek a háta különleges ívben van faragva. Amikor a két széket egymás mellé teszik, úgy, hogy az ívek egymás felé fordulnak, ez azt jelenti, hogy a két család egyetért az egyesüléssel. Ha a székeket úgy helyezik, hogy íveik egymással ellentétes irányba mutatnak, azt jelenti, hogy a családok nem értenek egyet a házassággal. Vannak párok, akik nászajándékba kapnak ilyen székeket; ha valaki belép az adott pár otthonába, és a székek íve egymás felé mutat, azt jelenti, hogy a házastársak között minden rendben van. Ha az ívek egymással ellentétes irányba mutatnak,

akkor tudható, hogy gond van.”

Bár ragyogóan besütött a nap, a templom nagyon hideg volt. Örültem annak a plusz rétegnek, amit a palástom biztosított. Furának tűnt, hogy a templomba, az esketési ceremóniára csak tíz személy jött be: a szülők, a tanúk, és a házasulandó pár. A gyerekek, akik végigvitték vedreiket a falu főutcáján, a sok ember, aki a menetben részt vett – mindenki hazament. Még a vőlegény unitárius nagymamája is otthon maradt, mondván: „Nekem törődnöm kell a főzéssel a mulatságra.” Ünnepléses fekete palástomban hozzáadtam a magam részét az esküvőhöz: a Korinthusiak 1,13 szerelmesekről szóló részéről beszéltem, és József fordította a szavaimat magyarra. A szolgálat egy invokációval indult, majd jött egy zsoltár, felolvasás a bibliából (az én részem), József homiliája, melyhez alapul az egyik vers szolgált a Korinthusiakból, a két eskü, a gyűrűváltás, az Úr imádása, az áldás, és a gratulációk.

Mivel a párnak semmi köze nem volt a mi testvérkapcsolatunk törekvéseihez, nem ajánlottam, hogy elmondjam magyarul az Úr imáját, bár már gyakoroltam. Mária elmondta később, hogy a gratulációk alatt a lelkész – bár József ezt nem gyakorolja – megpusztilhatja először a menyasszony egyik arcát, majd a másik arcát az istentisztelet végén. De a pár nem illik, hogy megcsókolja egymást, mielőtt kimenne a templomból. A szertartás alatt mindannyian körbeálltuk a csodálatosan faragott központi asztalt, amelyre négyszer egy évben fel szoktak kerülni az úrvacsorai jelek.

Teljesen világos volt, hogy a pár különlegesnek találta és értékelte, hogy egy észak-amerikai lelkész segédkezett az esküvői szertartásukon. A menyasszony akadozó angolsággal elmondta, hogy nagyon örül annak, hogy megismerhetett egy nőt, aki lelkész, és József elmondta, hogy az én jelenlétem a szertartáson számukra azt jelentette, hogy az övék „az új idők házasága” lesz.

Tényleg minden különleges volt, egy dolgot kivéve. Az egész szertartás alatt a menyasszony nagyon ünnepléses volt, és már attól féltem, hogy elkezd sírni. Sajnáltam, hogy egyáltalán nem élvezi saját esküvőjét. Ezért aztán valahányszor felnézett, én megpróbáltam elkapni a pillantását, és mindig rámosolyogtam. De ő csak mereven összevonta a szemöldökét, és újra lenézett a földre. Nem mosolygott vissza, egyetlen egyszer sem.

A szertartás után átmertünk a jól-fűtött vallás-oktatási terembe, hogy beírjuk az adatokat az anyakönyvbe, és koccintsunk az esküvőre a melengető pálinkával, meg – rendhagyó módon – az általam hozott kaliforniai pezsgős borral, amit otthonról hoztam. Amikor elmondták, hogy látták, amint a forma 1. nyertesei mindenkit lelocsoltak pezsgővel, úgy gondoltam, ki kell jelentenem, hogy ez a bor csak ivásra való. Mindenki ragyogóan mosolygott, nevetett, és szemmel láthatóan jól érezte magát. Megemlítettem Józsefnek, hogy a menyasszony is – úgy látszik – felvidult, ezek után nem kell már azon aggódnom, hogy nem örömmel megy férjhez.

– Mi a csodáról beszélsz? – kérdezte, és én eszébe juttattam, hogy a menyasszony el sem mosolyodott a szertartás alatt. – Dehát Gretchen, – kiáltott föl József, csodálkozva azon, hogy én ezt nem tudtam, – mi nem mosolygunk a templomban. – Na ez engem, ahogy a

nagymamám mondaná, teljesen letaglózott. Már részt vettem jó néhány templomi szertartáson, és ezt nem értettem. József megmagyarázta:

– Ami a templomban történik, annak fontosnak kell lennie; nem lehet könnyedén venni, tehát nem nevetünk rajta. Az rendben van, ha a templomi szertartások alatt valaki sír, de nem mosolygunk, és nem nevetünk.

Az a kedves fiatal menyasszony biztosan nagyon szenvedett! Mint én magam is, ő sem volt helybéli, és nem vett még részt falusi szertartáson. De alaposan figyelmeztethették, hogy nevetni modortalanság, és az a legjobb, ha nem mosolyog. Sikerült megőriznie ünnepléses komolyságát, annak ellenére, hogy én tudatlanságom teljes jóakaratóval próbáltam ezt lehetetlenné tenni számára. Megkértem Józsefet magyarázza meg, hogy félreértettem őt látva komoly arcát, és próbáltam mosolyra fakasztani. Mindannyian megegyeztünk abban, hogy vicces voltam.

Ez az esküvő értette meg velem, hogy azok az erdélyiek, akik részt vesznek a mi észak-amerikai istentiszteleteinken, és látnak minket viccelni meg nevetni együtt – néha spontánul tapsolni, amikor valami különösen tetszik – nem is csoda, hogy úgy érzik, mi nem vesszük komolyan saját vallásunkat. Most tehát, ha arra kérnek fel, hogy Erdélyben vagy Magyarországon beszéljek vagy prédikáljak, már nem fűzők a beszédembe vicces történeteket vagy megjegyzéseket.

Reinhold Niebuhr, huszadik századi protestáns teológus az erdélyiekkel értene egyet. Amint azt Nancy Crumbine rámutat, Humility, Anger, and Grace (Alázat, düh, és kegyelem) című munkájában, Niebuhr úgy hitte, hogy a nevetés a hit, és a kétségbeesés közötti helyet foglalja el:

Azzal tartjuk meg józan eszünket, hogy nevetünk az élet felszínes abszurditásain, de a nevetés keserűségbe és csúfolódásba fordul, ha a mélyebb irracionalitások felé irányul, úgy mint a gonosz és a halál. Ezért van nevetés a templom előterében, a templomban a nevetés visszhangja, de csak hitnek és imádságnak, nem pedig nevetésnek, van helye a szentek szentjében.

Először úgy éreztem, nincs egyensúly abban, hogy lehet szabadon sírni, de tiltott a nevetés a templomban, ám lehet, hogy nincs igazam. Az erdélyiek biztosan tudnak valami fontosat, amikor mindent, ami a templomi szertartások alatt történik, úgy kezelnek, mint ami a „szentek szentjében” történik. Sokszor mentem be erdélyi templomba hét közben, és valamilyen különlegesen mély, a védettség, nyugodtság, béke érzete fogott el. Amikor egyik erdélyi barátommal elméláztam ezen, azt mondta:

– Nos, a templom a legjobb hely kell legyen arra, hogy megtaláljuk Istent. – Lehet, hogy igaza van, lehet, hogy így kellene lennie, de általában én nem azért lépek be egy templomba, mert elvárom, hogy ott legyen Isten – és ez az egyik különbség közöttem, és az erdélyiek között. Egy másik különbség az, hogy engem mindig meg fog érinteni, és mindig örülni fogok, amikor az emberek mosolyognak és nevetnek a mi észak-amerikai templomainkban szertartás alatt is – mert Isten biztosan velünk van a nevetésben.

„Nemcsak nyelvében, jelképeiben is él a nemzet!”

Pécsi L. Dániel jelképtervező 60 éves

*„Bölcsélet és tudás, kegyelet a múlt, az ősök iránt.
A megtartás szelleme, egymás közös tisztelete nemesít
embert és nemzeteket. Mit jelent magyarnak lenni?
Hinni és bízni a jövőben, s mindent őszintén,
keresztény emberként cselekedni”
– vallja Pécsi. L. Dániel jelképtervező, jelképművész,
aki hitvallásaként hirdeti:
nemcsak nyelvében, jelképeiben is él a nemzet.*

*A temesvári forradalom 10. évfordulóján
Tőkés László temesvári forradalmár nevezte őt
„jelképtervezőnek”.
Azóta e megtisztelő titulus birtokosa.*

1978-ban, a Szent Korona hazahozatalakor, a Magyar Nemzeti Múzeumban rendezett kiállításon kapott felkérést a koronázási ékszerek és a palást szakszerű megvilágítására és állagmegóvására. Ezt követően Pécsi L. Dániel villamosmérnökként kezdte pályafutását, amikor a 100 éves Elektromos Művek arculat-váltásra készült, s ennek eredményeképp elkészítette az ELMŰ új jelképét. Sára Ernő grafikusművésszel, majd a Mocsáry Alapítvány támogatásával kezdett komolyabban foglalkozni a címerkészítéssel a kilencvenes évek közepén. Elkészítette Körösfő, Jegenye, Zsobok, Párkány stb. település, Erdély, Partium, Felvidék, Gömörország stb. címereit.

Pécsi L. Dániel csak tiszta forrásból gyűjti az adatokat az újabb és újabb címerekhez. A tizenöt év munkája mintegy 300 címer, mely közül 150 használatban van. Elkészítette a Magyar Református Egyház jelképrendszerét, kap megbízásokat településektől, egyházaktól, oktatási intézményektől, vendéglátóktól és vendéglősöktől, civil szervezetektől, valamint ma már igény van a történelmi családok címereinek rekonstruálására is. Pécsi L. Dániel hangsúlyozza: – Magánszemélyeknek címet csak a király vagy az erdélyi fejedelm adományozhatott.

A 2000-ben megrendezett Református Világtalálkozó alkalmából elkészítette valamennyi magyar református püspökség címerét. Mára mintegy 150 címerét avatták fel a Kárpát-medencében. A Kárpát-medence-szerte ismert jelképtervező művész a közelmúltban jubileumi életút-kiállításon mutatta be életművét, 200 általa tervezett címet – községek, egyházi és világi szervezetek, iskolák, sportklubok jelképeit – Budapesten, a Magyar Kultúra Alapítvány székházában. A kiállítás fővédnökségét Erdélyi Zsuzsanna néprajztudós, akadémikus és Tőkés László, az Európai Parlament alelnöke vál-

lalta el. A „Jelképeiben is él a magyarság” című kiállítást nemrég mutatták be Losoncon is, melynek védnökségét Duray Miklós vállalta – a közeljövőben Rimaszombaton és Komáromban is látható lesz.

– Értékeit vesztett, globalizált világunkban üdítő élmény, ha az ember néha valódi, időálló értékekkel és ezeket következetesen képviselő személyekkel találkozhat. Ilyen ember Pécsi L. Dániel jelképtervező, aki utalva apai ágon székely, anyai ágon sváb ősire, magát egyszerűen magyar tarkának szokta nevezni. A Csonkaországban születve, egyetemista korában, 1971-ben sikerült először eljutnia Erdélybe, hogy atyai felmenőit felkutassa. Aztán az első utat továbbiak követték, és Erdély szerelmese lett, mely szerelem csakhamar áterjedt a többi elszakított területre is – írja a művészről Okos Márton újságíró, aki több kiállítás megnyitón kísérője Pécsi L. Dánielnek.

Pécsi L. Dániel jelképtervező idén 60 éves, továbbra is rendületlenül járja a Kárpát-medencét. Legutóbb a Csíksomlyóra igyekvő zarándokok találkozhattak címereivel a Székely gyors és a Csíksomlyó expressz vonatokon!

Lássunk egy címert részleteiben, emeljük ki a sok közül a Székelyudvarhelyi 1. számú Unitárius Egyházközség címerének jelképeit:

Az 1. sz. felső címermezőt a 2. sz. alsó címermezőtől egy arany színű pólya választja el egymástól, melyen zöld színű betűkkel *A hit Isten ajándéka* jelmondat olvasható.

A 2. sz. jobb alsó (látvány szerint bal alsó) címermezőben vörös színű háttérben, zöld alapon egy fehér színű, a fiókáit saját vérével etető pelikán látható. Ez a pelikán ábrázolás figyelhető meg a templom szószéki koronáján is. A pelikán és fiókái szimbolikus jelentést hordoznak, mely szerint a pelikán Krisztust, vére a hitet, fiókái pedig a gyülekezetet testesítik meg. Ez

az ősi keresztény szimbólum azonban mélyebb jelentést is hordoz – mondja Pécsi L. Dániel. Majd így folytatja: – A pelikán az önfeláldozás szimbóluma. Az önfeláldozásáról szóló legenda szerint csőrével felhasítja saját mellét, hogy kihulló vérével táplálni, feltámasztani tudja fiókáit. Így vált a pelikán a szülői szeretet, illetve Krisztus önfeláldozásának szimbólumává. Láthatók a keresztre feszített Megváltó ábrázolásai a tabernákulumok ajtaján. Az úrmutatókon az oltári szentséget szimbolizálja. Református és unitárius templomokban gyakran látni a szószék fölött.

A 3. sz. bal alsó (látvány szerint jobb alsó) címermezőben szintén vörös színű háttérben zöld domborlaton egy arany színű nyitott székegykapu látható, mely a Szekegyfűdön nyugvó Orbán Baláznak, a legnagyobb székegynek állít méltó emléket. Ismeretes, hogy Orbán Balázs sírjához tizen négy székegykapun keresztül jut el a látogató. Az emlékhelyet az Unitárius Egyházközség gondozza. Szomszédságában kerülnek megrendezésre minden év augusztusában az egyetemes unitárius találkozók.

A kapu az átmenetet jelképezi két állapot, térbeli, vagy időbeli, barátságos-ellenséges, természete-

tes, természetfeletti, profán-szent, élő-holt, két életkor, magzat-csecsemő, ifjú-öreg, két naptári időszak, világosság-sötétség, nappal-éj, ős-újév, tavasz-nyár, továbbá két világ, pokol-mennyország között. A kapu összeköt és átenged, mint a híd, de el is választ, kizár, vagy berekeszt. A kapu naptári szimbolikája egyetemes. A székegykapuk napsugaras ábrázolásai a felkelő és a lenyugvó napot jelképezik.

A 2. sz. és a 3. sz. alsó címermezőket egy 4. sz. beékelte címermező választja el egymástól. A 4. sz. címermezőben kék színű háttérben a címermező közepén egy nyitott bibliát láthatunk, arany szegéllyel, fehér lapjain pedig szintén arany színezetű alfa és omega betűjelekkel. A Biblia felett az unitárius egyház alapítására utaló 1568-as évszám, a Biblia alatt pedig a Kisküküllő folyót jelképező ezüst színű hullámos pólya található. A címermezőben ábrázoltak az unitárius egyházközséghez, valamint az egyházalapító Dávid Ferenchez való hitbeli és szellemi kötődést hangsúlyozzák.

Frigyessy Ágnes

A Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetpolitikai Államtitkársága július végén értesítette az Erdélyi Unitárius Egyház ifjúsági szervezetét, az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egyletet (ODFIE), hogy a magyar miniszterelnök a szervezetet a „Kisebbségekért Díj” Külhoni Magyarorsáért Tagozat díjjal tüntette ki. A díjat 2011. augusztus 19-én, pénteken 18 órakor az Ország-ház Delegációs termében tartott díjátadás keretében adták át.

A díjat a külföldi magyar közösségek érdekében a közéletben, az oktatásban, a kulturában, az egyházi életben, a tudományban, a tömegtájékoztatásban, a gazdasági önszerveződésben kiemelkedő tevékenységet végző hazai és külföldi személyek és szervezetek kaphatják. A díjjal emléklap, díszoklevél és 1.000.000 Ft jutalom jár.

Az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet részéről a díjat Szabó László unitárius lelkész, a szervezet korábbi elnöke (1998 és 2008 között), valamint két jelenlegi vezetője, Tőkés Lehel és Popa Ilona társelnökök vették át.

Füzesgyarmat–Marosszentgyörgy Gyula–Szászrégen

Marosi unitáriusok a magyar alföldön

Áldás hava második napján, Ászombaton reggel egy tizenöt fős „búcsújáró” csoport indult Marosszentgyörgyről, az Erdély útról Magyarországra, a Békés megyei Füzesgyarmatra. Testvéregyház-községi meghívásnak tettünk eleget: a Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerülete megbízott püspöke, Balácsi László füzesgyarmati-gyulai unitárius lelkész és énekvezér hitvestársa hívták meg Marosszentgyörgy és Szászrégen unitárius gyülekezetei vezetőségét az alföldi unitárius búcsúra.

Szombat délután a marosi zárándokok a füzesgyarmati vendégfogadóknak köszönhetően a régió legjobb fürdőjében termálvízbe merítkezhettek, majd első „sárréti” vacsoraként „békés” csirkepörköltet fogyasztottak.

Július 3-án, vasárnap délelőtt a házigazda parókussal e beszámoló írója és hitvestársa is megjelentek a városházán. Itt Bere Károly füzesgyarmati polgármester, illetve Bíró Rozália Nagyvárad unitárius alpolgármestere közti együttműködés-keresési megbeszélésre került

sor. Alföldi időszámításban 11 órától kezdődött az ünnepi istentisztelet Békés megye egyetlen erdélyi stílusú fehér templomában. Pálffy Anna-Mária unitárius lelkész, marosszentgyörgyi tiszteletes asszony imádkozott, szószéki szolgálatot Pálffy Tamás Szabolcs marosszentgyörgyi- szászrégeni lelkész végzett: „Először is hálát adok az én Istenemnek... mindnyájatokért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van... szüntelenül kérem imádságaimban, hogy Isten akaratából már el tudjak menni hozzátok... hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által.” (Róma 1,8. 10. 12.)

Ez az unitárius búcsú alkalom jubileummal társult: száz éve, 1911-ben emeltek tornyot az Alföld első, 1902-1903-ban mindössze négy hónap alatt felépített unitárius templomának.

Balácsi László templomtorony építéstörténeti visszatekintőjében a korabeli Szeghalom-Vidéki Hírlap 1911-beli újságcikkből (Harangavatus Füzesgyarmaton / Unitárius torony a nagy Magyar

Alföldön) is idézett: „Ünnepet ültetek... a gyarmati unitárius hitű szittyák: a harangavatus magasztos ünnepét... A gyarmati unitáriusok a nyolc évvel ezelőtt felépített templomunknak a tornyát csak e hó folyamán fejezték be, és pedig: Slifka József kőműves mester vállalkozóval az élen...”

Az Úr asztalánál nemzeti színekben pompázó virágözönben került sor a testvéregyházközségi szövetség kötésre: „Mi, az egyesült Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerülete Füzesgyarmati Egyházközségének vezetői: Balácsi László lelkész, megbízott püspök, egyházi főjegyző és Bánsághy Sándor gondnok, valamint a Gyula és környéke Szórványgyülekezet gondnokasszonya, Kispálné Romvári Etelka és az Erdélyi Marosi Egyházkör Marosszentgyörgyi Egyházközségének vezetői: Pálffy Tamás Szabolcs lelkész, Pálffy Anna-Mária lelkész és Ábrahám Dezső gondnok, valamint a Szászrégeni Leányegyházközség gondnoka, Fekete Tas Tamás ezennel hozzuk mindenki tudomására, hogy 2 esztendő előkészítés után a mai napon, 2011. július 3-án, a füzesgyarmati „alföldi búcsún” szentesítettük testvérgyülekezeti kapcsolatunkat, és elláttuk ez ünnepélyes nyilatkozatot kézjegyükkel, valamint az egyházközségeink hivatalos pecsétjeivel. A történelem elhozta azt az alkalmat, hogy 9 évtizednyi kényszer, a gyalázatos trianoni diktátum után egyházunk kimondhatta hosszas előkészítések és tárgyalások után a két egyházrész egyesítését, megteremtve a történelmi Magyar Unitárius Egyházat. Ennek elmélyítést jelenti testvérgyülekezeti kapcsolatunk megterem-

tése, hogy elszakított híveink, a nagynevű elődök és leszármazottjaik mind közelebb és közelebb kerüljenek egymáshoz, egymást megismerhessük, baráti kapcsolatok születhessenek, látogathassák egymás gyülekezeteit, a magyar alföldi síkság gyermekei a folyókkal, hegyekkel, fenyvesekkel körülvett erdélyi világ gyermekeit. Hisszük, hogy egymást erősíteni fogjuk unitárius hitünkben, küzdelmes, dicsőséges magyar történelmi öntudatunkban. Kérjük Istent, hogy gondviselésével és szeretetével áldja meg „szövetségekötésünket” hosszú és bőséges élményekkel teli élettel, nemzedékről nemzedékre.”

A nemrég műemlékké nyilvánított templomban nem maradt el az ajándékozás sem: a marosszentgyörgyiek fehérre meszelt, modern külsejű templomukat ábrázoló grafikát ajándékoztak a füzesgyarmatiaknak, a szászrégeniek a városuk jelképének számító szász evangélikus templomról, továbbá unitárius istentiszteleteink helyszínéül szolgáló belvárosi református templomról linóleum metszetet ajándékoztak a gyulaiaknak. Figyelmességük kiterjedt a meghívót küldő házigazda lelkészre is: öt gyönyörű rézplakettal tüntették ki.

Felemelő látvány volt amint ma-

rosi gondnokaink az alföldi gondnokoknak átadták az ajándékokat, akik az ünneplő gyülekezetnek felmutatták az igényesen bekeretezett szép képzőművészeti alkotásokat.

Demeter Judit pénztáros-jegyzőnk, Szászrégen város nemrég nyugalmazott könyvtárosa a templom piacán dióhéjban ismertette a városban és környékén élő unitáriusaink hitéletét. „Akárcsak a Gyulán és környékén élő unitáriusok, úgy mi sem rendelkezünk saját tulajdonú templommal, de munkánk nyomán lélekben templomépítőknek érezzük magunkat.”

Az istentiszteleten néhai Kiss Sándor toronyépítő lelkész unokája, Kiss Törék Ildikó, a Nagyvárad-i Kiss Stúdió Színház vezetője férjével, az ugyancsak színművész Varga Vilmossal vett részt és műsorral kedveskedtek az ünneplő gyülekezetnek.

A Füzesgyarmati Unitárius Egyházközség történetében egyedülálló eseményként három kisgyermek keresztelőjére került sor: két Erdélyben- és egy Magyarországon szolgáló, de erdélyi származású unitárius lelkész, megbízott püspök együtt keresztelt meg három kisgyermeket, egy fiút és két leányt. Sor került a Biharnagybajomból érkezett Nemes Zsolt konfirmációjára is.

Észre sem vettük, hogy közel három óra telt el a frissen meszelt templomban, hiszen lélekben folyamatosan töltekeztünk és gazdagodtunk. Zászlóvivő lovagok előljárásával vonultunk ki az imádság házából, de csak egy rövid időre: tizenöt fős erdélyi küldöttségünk az Úr asztalát körbeállva kérte Balácsi Alpárt, hogy képekbe örökítse itt-jártunkat.

Miután lelkünk jóllakott, a templomtól átsétáltunk az ünnepi közebédre, ahol birka- vagy marhapörköltet lehetett fogyasztani „házi szóttesssel” és a szőlőtő termésével. Aki óhajtotta aznap délután is díjmentesen vehette igénybe a strandfürdőt, kétszeres termálélményt élvezve át huszonnégy óra alatt.

4-én délelőtt Békés–Maros út-irányt jelöltünk. Isten megsegít, Újkenyér havában találkozunk: augusztus második szombatján testvérgyülekezeti kapcsolatban levő hittestvérekként kívánunk részt venni a Szejkefürdőn sorra kerülő Unitárius Világtalálkozón. Atyánk áldását kérjük unitárius egyházépítő/egységesítő és nemzetmegtartó törekvéseinkre!

*Pálffy Tamás Szabolcs
unitárius lelkész
Marosszentgyörgy-
Szászrégen*

Egy unitárius templom háromnegyed évszázada

Budapest XVIII. kerületében, Pestszentlőrincen, a Havannatelep épületorásai között két kis „Isten háza” őrzi a múltat, a régi Állami-lakótelep emléket, a római katolikus és az unitárius hívek vallásos életét szolgáló templomok.

Pestszentlőrinc történetében meghatározó jelenlétükkel három protestáns felekezet gyülekezete írta be nevét: a református, az evangélikus és az unitárius.

Otthonunkban az ismert protestáns felekezetek közül legkisebb lélekszámmal Dávid Ferenc hitújító követői, az „egy Isten hívő” unitáriusok élnek.

Kik is ők? Nem vallástörténészt, egy nagy magyar író idézek, az *Egy az Isten* íróját, Jókait. „Minden hit jó, csak megtartsák. Legyen mindenki tisztelettel a másé iránt, s legyen szívében szeretet, mely nélkül a hit meghal.”¹ Majd egy Kolozsváron tartott beszédében így folytatta gondolatait a nagy romantikus: „Én úgy is mint író mindig hirdetője voltam a szabadságnak, mely a művelődés terjesztésével, a hazaszeretettel és Isten tiszteletével párosul. Ebben a törekvésben legközelebb találtam magamhoz az unitárius vallásfelekezethez, mely mindig elől járt a hazafiságban és a tudomány művelésében.”²

1932-ben községünkben már saját templomukban tartottak istentiszteleteket Luther Márton hívei, az evangélikusok. A jóval nagyobb lélekszámú reformátusok 1933-ban jutottak el addig, hogy templomuk alagsori része istentisztelet tartására a gyülekezet rendelkezésére állt. Az evangélikusok és reformátusok templomépítő sikerei után 1936 június 13-án a Pestszentlőrinci Újság már arról számolt be, hogy „az Állami-lakótelepen – Józán Miklós püspöki vikárius jelenlétében – felszentelték az unitárius templomot”.

Egy maroknyi hívő hőstette volt a templom felépítése. Erre immár 75 év távlatából tekinthetünk vissza. Miként emlékezett erre a templomépítő lelkész Pethő István: „Az életcseppek átkristályosodtak, és lassan minden szemernyi áldozatból legalább

egy téglát lett.”³

A „fallal körülzárt kisvilág”, az Állami-lakótelep felépülése, és az unitáriusok megjelenése a Pest környéki településen szorosan kapcsolódik a veszített háborút lezáró Trianonhoz, mely az erdélyi unitáriusok jelentős részét is otthona elhagyásával sújtotta. Az elcsatolt területekről menekülők egy része a sanyarú vagonlakás nyomorúsága után az egykori lőrinci lőszergyár barakkjaiból alakított lakásokban kapott otthont.

Az állami lakótelep erdélyi betelepülői között, érthetően, sok volt az unitárius. Erről a Budapesti Unitárius Egyházközség is tudott, mely a törvénybe

iktatott szabad vallásgyakorlás védelmében a kiegyezés után tette első lépéseit, és az 1880-as évek elejétől már több lelkésszel szolgált az ország fővárosában és környékén. A fővárosból kijáró unitárius lelkészeke munkáját követően 1928-tól Pethő István, az erdélyi Aranyosszékről áttelepülő fiatal hitoktató végezte az állami lakótelepen élő unitáriusok lelki gondozását. Ő volt a fiatal, kerékpáros lelkész, aki két keréken közlekedve járta hívei otthonát. Pethő István a fiatalság nevelését is fontos feladatának tartotta. Cserkészcsapat szervezésével, táborok rendezésével, unitárius vallású egyetemisták összefogásával töre-

kedett a fiatalok hitbeli megerősítésére.⁴

Az állami lakótelepen az első istentiszteleteket a hívek lakásain tartották, majd egy-egy vendéglő nagyterme alakult át ideiglenesen „Isten házává”

Az állami lakótelepen sok volt az elesett, nehéz sorsú ember. Szükség volt a lelkészek, Pethő István és a katolikus Somogyi László együttműködésére. A két lelképásztor között mindvégig példás volt az emberi kapcsolat.

Az unitárius elszántság azonban – nyugdíjasok és aktív dolgozók rengeteg önkéntes kétékezi munkájával, jótékonyaságú rendezvényekkel, és némi külső anyagi segítséggel – felépítette templomukat is. 1935 októberében tették le az alapkövet, és a követ-

A templom a Havanna lakótelepen

¹ Józán Miklós: *Jókai és az Egy az Isten*. Unitárius Értesítő, 1925. febr. 15. 2. sz.

² Ld. Gyallay Domokos: *Egy táj tükröződése irodalomunkban. Irodalomtörténet*, 1958. 447. Mindkét nyilatkozat olvasható Jókai: *Egy az Isten, Összes művek kritikai kiadás*, I. kötet, 326. old.

³ *Mibe kerül egy új templom? Unitárius Évkönyv*, 1937.

⁴ Részletesen ír erről Szász János: *Mibe kerül egy templom felépítése?* című cikkében. *Emlékezések, tanulmányok Pestszentlőrinc-Pestszentimre múltjáról*. III. k. 231.

kező évben már állt a jellegzetes stílusú, puritán egyszerűségű kis templom. A tervezést is unitárius hívő, Máthé Gábor (Géza) építészmérnök végezte.

Mibe került a templom? Erre Pethő István így válaszolt: „Többe, mint bármelyik Istenhajlék. Lehetetlennek látszó feladatok megoldására képes kristálytisztá hitbe, végeláthatatlan lemondásba, fölbecsülhetetlen áldozatkészségbe, egy egész gyülekezet lelki egységébe, vallásuk iránti határtalan szeretetbe, öregek és fiatalok veritékes munkájába – és alig húsz ezer pengőbe.” (Unitárius Évkönyv, 1937.)

Múlt és jövő

A pestszentlőrinci unitárius templom történetét felismerő lenne művészettörténeti szempontból elemezni, annak ellenére, hogy Erdélyt idéző, arányos formái, mives faragásai, a szószék himzett kézmunkái nagy hozzáértésről árulkodnak. Az évforduló arra viszont mindenképpen alkalmas, hogy az egymásba fűzött emlékek vázlatként szolgáljanak egy majdani templomtörténet megírásához. 75 esztendő az ember életében sok, egy épület esetében viszont kevés. Mégis, ha privát emlékezetünk hatósugarát a kezdetekig ki akarjuk tolni, segítségül kell hívnunk az írásos dokumentumokat, újságcikkeket, presbiteri jegyzőkönyveket, fotókat, s ilyenformán a pontos adatok, nevek, események felerősítik az egyéni emlékezetből lassanként kihulló, a feledés árjában elsüllyedő pillanatokat. Így alakul ki az emlékek átadásának valamiféle folytonossága, amely talán a régiókat érő sokféle történelmi törés, fizikai és szellemi erőzítő ellenében hat.

Szerencsére az 1980-as években, dr. Szentgericzai Jakab Jenő lelkeszsége idején még sokan éltek, akik az egyházközség kialakulásáról, a templom építéséről mesélhettek: Kozma János, Damokos Albert, Zoltán Gyula, Máthé Géza vagy a ma is köztünk lévő Molnár János. Az 1986-os 50. évforduló, az épület felújítása különösen kedvezett a történelmi visszatérítésnek, a templom és az építők ifjúkoráról való be-

A munkából a legtöbbet vállalók neveit megőrizte az emlékezet és az írás is. Többek között Szász János lelkész egyik munkája is. Íme a névsor: Szirmai György, Balogh Márton, Molnár Pál, Komlósi Gyula, Pais Zsigmond, Bartalis Ákos, Fazekas József, Domokos Albert, Kozma János, Kozma Mihály, Székely Domokos, Zoltán Gyula.

75 év távlatából is fejt hajtunk emlékükhöz.

Téglás Tivadar

Zágony Sándor bejárati kapujának részlete

szelgetéseknek. Már akkor is világossá vált, hogy tulajdonképpen kettős történetről van szó: az épület és a gyülekezet elválaszthatatlanul összefonódó történetéről.

A templom építése szorosan összefügg az Állami telep történetével. Még 1910-ben megalakult a Lip-ták és Társa Hazai Beton és Vasbeton Építési Vállalat, amely az I. világháború alatt hadifelszerelések gyártására szakosodott: ekkor egy fallal körülvett lőszertelepet alakítottak ki a területen. A gyárat az 1919-ben Budapestre bevonuló román csapatok le-szerelték, de a későbbiekben sem indult meg a termelés, hiszen a trianoni békeszerződés szigorúan limitálta a hadsereg létszámát, szabályozta a fegyverzet és egyéb készletek mennyiségét. 1921-ben a menekültáradat elhelyezésére, az utódállamokból érkező vagonlakók ingséges sorsának enyhítésére hozták létre az üres létesítményekből az Állami telepet, ahol mintegy 250 kislakást alakítottak ki. (Az 1920-as évek közepén már mintegy 6 ezer ember lakott a telepén.) Nem voltak utcanevek, a házakat számozták, a később felépülő unitárius templom címe így lett: Állami lakótelep 125/2. Ha mindenképpen szeretnénk megragadni a telep jellegét, leginkább egy városállamhoz hasonlíthatnánk, hiszen saját gondnoksággal rendelkezett, önálló boltok, elemi iskola, víz- és csatornázási művek, sportegyesület, kaszinó, szőnyegszövő állt a lakosok rendelkezésére. A telepet – az itt élők fájdalmára – 1976-ban lebontották. Felmerült az 1934–35-ben épült katolikus és az unitárius templom lebontása is, ekkor a templomba többször betörtök, az impozáns csillárt is le akarták szerelni.

Damokos Albert jegyző 1986-ban

De maradjunk a fényes kezdeteknél. Az 1980-as években a lőrinci egyházközség gondnoka, Kozma János mesélte, hogy Pethő István lelkész jóban volt a telep gondnokával, aki két épületet átadott a templom és a gyülekezeti terem céljaira. Büszkén emlegette, hogy az ablakokat ő üvegezte be. A második világháború alatt a toronyba légelhárító gépfegyvert helyeztek el, de lényeges károsodás nem történt...

Maga az épület tizenkilencezer pengőbe került, már akkor felmerült, hogy ez az összeg vajon sok vagy kevés. Összehasonlításképpen, az 1930-as évek végén Budapesten már 10–16 ezer pengőért lehetett egy kisebb lakást venni, amiért persze a Rózsadombon 40–70 ezer pengőt kértek. Pethő István lelkész azonban nagy hittel és bizakodással látott neki a hatalmas munkának: „Könnyű tudni azt, hogy lesz templomunk, ha a költségvetés végösszege és a meglévő pénzfedezetünk összege egyezik. De nehezebb hinni, hogy akkor is lesz templomunk, ha a szükséges összegnek még egyharmad része sincs a kezünkben. A pestszentlőrinci templom pedig így épült fel.”*

A sok vita, az építkezés közben felmerült problémák ellenére példás összefogással hamarosan ott magasodott a templom, melynek alapkövetelése 1935. október 3-án került sor. Az avatást és az első istentiszteletet 1936. február 19-én tartotta meg Józán Miklós püspöki vikárius. A torony homlokzatára pedig felkerült a felirat: Magyar Unitárius Templom – „Székely hősök emlékére”. A restaurált titulus jelenleg az előtérben, Pethő István és felesége, ill. Molnár Pál első egyházfi emléktáblája fölött olvasható.

Minden épület alapanyaga rendszerint kő, téglava gy beton, egy gyülekezet építőköveit, kohézióját viszont a közösség tagjainak áldozatkészsége, a nagy egészhez igazodó egyéni vállalása adja. A templomot ingyen tervezte meg Máthé Géza építésmérnök, a toronysisakra helyezett istenfát az 1980-as évekbeli kántor, Czirmai György édesapja adományozta, de Damokos Albert faragta. Az ő keze munkáját dicsérik a csillárok, szintén ő tervezte a padokat, de Szász János lelkész emlékei szerint Kovács Árpád kivitelezte. A székely kopjafás motívumokból kialakított bejáratot Komlósy Gyula készítette. A II. világháború végén tragikusan eltűnt Bakaló Simon presbiter ötlete volt, hogy mivel falujában a torony alatt jártak be, ennek megfelelően alakítsák ki a bejáratot. Így nyer értelmet a gyülekezeti terem falán elhelyezett márványtábla: „Én példát adtam néktek”. Úgy gondolom, hogy legalább egy tisztelgő felsorolással mi is hozzájárulunk ahhoz, hogy az építők és első fenntartók nevei az utókorra hagyományozódjanak. Az

1937–38-as presbitérium tagjai: Pethő István lelkész, Székely Domokos gondnok, Damokos Albert jegyző, Balogh Márton, majd Paizs Zsigmond pénztárosok, Bakaló Simon, Balogh Márton, Bálint Sándor, Komlósy Gyula, Kovács Jenő, Kovács Miklós, Kozma János, Lőrinczy Albert, Simonffy Balázs, Szabó József keblitanácsosok, Molnár Pál egyházfi.

A gyülekezet elszántsága az 50. évfordulóra készülve felerősödött, a megmaradás iránti vágy újabb energiákat tudott mozgósítani. A templom és környezete nagyrészt ekkor nyerte el mai kinézetét. Néhányan még emlékezhetnek rá, hogy az előtte kopott, pályaudvar-vörös színű épület fehér köntösét felöltve rögtön a lakótelep ékessége lett, s a taxisoknak elég volt annyit mondani, hogy a „fehér templomhoz” kérem a fuvart. A templomi varrottasok zömét Balogh Béláné pénztáros hímmezte, a bejárat gyalogkaput Zágony Sándor fafaragóművész készítette, a bejárat Bartók-dombormű pedig Katona Tibor Zoltán, Temesvárról áttelepült szobrászművész ajándéka. A szeretetvendégségeken használatos mázas kancsók Páll Magdi és Györfi Imre korondi fazekasok műhelyéből származnak. És sorolhatnánk tovább az ajándékozókat: az oldalsó székelykapu Tomán Zoltán műve, az utcafront mellett, a blokkházak méreteivel egyenlőtlen versenyre kelő nyárfák vesszőit még Orbán Zoltán, a kolozsvári unitárius kollégium egykori „pajtalakója” dugta le. Az együttes a későbbiekben egy, Sepsi Kovács Éva által, és négy, magát megnevezni nem kívánó hívünk által adományozott színes ólomkeretes ablakkal egészült ki.

Az épület ma is áll, s egy újabb renoválás nemrégiben fejeződött be. Mégis, az ünnepség némiképp elfedi azt a szomorú tényt, hogy a gyülekezet ereje megroppanni látszik. Példáztoként hadd hivatkozzam Szabó Dezső 1932-ben megjelent kisregényére: Feltámadás Makucskán. A regényben olvashatjuk, hogy „igen régi mérések igazolják, hogy Makucska a világ közepe.” Minden unitárius számára szülőhelye életének közege – legalábbis a szíve mélyén – mindenképpen a világ közepének számít, legyen az Torockó, Homoródalmás vagy Pestszentlőrinc. Tudjuk, Szabó Dezső könyvecskéje arról szól, hogy a temetőben felébredő ősök visszakövetelik maguknak a falut, el akarják foglalni az élők által „bitorolt” helyeket. Úgy képzelem, hogy egy szelídebb feltámadás nagyon is ránk férne, hisz milyen jó volna az előttünk járókat időnként gyámolítóul szólítani, hitükkel feltöltődni, s közösen nézni egy remélhetőleg kedvezőbb jövő felé.

Szücs György

* Pethő István: *Mibe kerül egy templom? Unitárius Évkönyv, 1937.*

A 75 éves évforduló

2011. június 19-én ünnepelte a pest-szentlőrinci gyülekezet temploma felszentelésének 75. évfordulóját.

Előzményként érdemes szólni arról, hogy 2010. november 21-én emlékeztünk meg az alapkőletétel 75-ik évfordulójáról és első három lelkészünkről: a templomépítő Pethő Istvánról, a későbbi püspök Huszti Jánosról, továbbá a rokonszenves egyéniségű Szentgericei Jakab Jenőről. Ez alkalommal nagy örömkre szolgált, hogy szeretett Jenő bácsink fia, menyé és unokája is eljött közénk. Héros Csaba hívünk segítségével sikerült kapcsolatba lépni az internet útján Pethő István fiával, Lászlóval, akit sok szeretettel hívtunk meg mindkét megemlékezésre svájci otthonából. Sajnos egyik alkalommal sem tudott eljönni egészségi állapota miatt, mindazonáltal közreműködésünkkel folyamatosan figyelemmel kísérhette megemlékezéseinket.

Mint köztudott, több mint 2 éve sajnos nincs állandó lelkésze gyülekezetünknek, ezért Bálint Benczédi Ferenc erdélyi püspököt és Balázi László magyarországi mb. püspök főjegyzőt kértük fel, hogy áhítattal, imával, prédikációval szolgálva minél emelkedettebbé váljon ünneplésünk.

A templomot zsúfolásig megtöltő gyülekezet számára igazi élményt jelentett erre az alkalomra összeállított program. Márkos Albert kolozsvári hegedű-

művészt Muhi Veronika kísérte zongorán, Tőri Csaba kántor a Medicantare női kórust vezényelte, majd Cvik Ildikó csellóművész játékát hallgattuk áhítattal. Solymosi Alpár csíkszeredai lelkész, az asszonykórus vezetője meleghangú szavakkal vezette be a kórus szereplését. Énekkara az ő vezénylesével nyújtott mindannyiunk számára felejthetetlen élményt. Szűcs György művészettörténész templomunk építéséről tartott érdekfeszítő beszámolót. Fiataljaink, Elekes Adrienn, Gadácsi Dorottya és Gadácsi János jeles magyar költők buzdító erejű verseiből válogatva szép szavataikkal mutatták meg tehetségüket és fokozták az esemény összekovácsoló hangulatát.

Egyházközségünk hívei is mindent megtettek, hogy az egybegyűltek otthonosan, jól érezzék magukat ezen a várva várt összejövetelen. Köszönet illeti Baki Andreát, Horváthné Kászon Ilonát, Elekes Bertát, és lányát, Adriennt, Kovács Emikét, Szász Adrienn, Giba Ferencet és feleségét Csillát, Molnár Jánost, Tóth Sándort és Gálfy Attilát, akik önzetlenül fáradoztak a rendezvény megszervezése és lebonyolítása érdekében.

Hála és elismerés illeti mindazokat, akik templomunkért régen és ma serénykedtek és mindazokat, akik eljöttek, hogy tiszteljenek szerény, de nekünk oly kedves hajlékunk fennállásának nevezetes, háromnegyed-évszázados évfordulóján az építők és fenntartók előtt, jövőbe vetett hittel.

Tóthné Erdő Mária

Megemlékezés Trianonról

AXIX. kerületi Semmelweis Ignác Humán Szakképző Iskola és Gimnázium történelemtanára, Horváthné Kászon Ilona azzal a kéréssel fordult a Pestszentlőrinci Unitárius Egyházközséghez, hogy tegyük lehetővé: trianoni békediktátumra való ezévi megemlékezésüket templomunkban tarthassák. Szívesen adtunk helyt kérésüknek, hiszen ennek a magyar nép számára különösen fájdalmas történelmi eseménynek lett következménye templomunk felépítése. Meggyőződésünk, hogy erre a megemlékezésre méltóbb helyszínt nem is választhattak volna.

Az iskola diákjai június elsején tartották emlékműsorukat, melyben felidéztek a trianoni békediktátum megszületésének körülményeit. A történelmi áttekin-tésen túl zenei, irodalmi művek segítségével mutatták be a 91 évvel ezelőtt ránk kényszerített országcsönkítés máig ható következményeit. A diákok előadásában megszólaltak Márai Sándor, Reményik Sándor, Wass Albert versei.

Az alkalomhoz igazodva Horváthné Kászon Ilona tanárnő, gyülekezetünk híve megismertette a középis-

kolásokat a templom építésének történetével. Az egyházközség gondnokasszonya Tóthné Erdő Mária pár mondatban beszélt arról, hogy az ő életére milyen hatással van ma is e tragikus esemény. Szülei Erdélyben születtek és a trianoni diktátumot követő történelmi viharok következtében menekültek Magyarországra. Kiemelte: nagy tisztelet illeti meg a templom építőit, az Erdélyből menekült 70 székely családot, akik megalkották áldozatos, szívós munkával nyolc rövid hónap alatt ezt a gyönyörű kis templomot.

A tragikus dátum ma már a nemzeti összetartozás napjává minősült s mind a diákokat, mind a közönséget önismeretre, nemzettudatra sarkallta a rendezvény, de érzelmileg is meghatotta a tanuló ifjúság nyújtotta élmény.

A megemlékezés a Székely Himnusz közös el-éneklésével zárult.

100 éves a füzesgyarmati templom tornya

Füzesgyarmat központjában a Karcag felől érkezőnek szinte szemébe világít a vakító fehérbe öltözött templomtorny a mögötte folytatódó templommal együtt. Július 3-án, az Alföldi Búcsú alkalmával a torony építésének 100. évfordulójára emlékeztünk. A teli templomban a szószéki szolgálatot Pálffy Tamás Szabolcs és neje, Pálffy Anna-Mária lelkész házaspár végezte, az előbbi a Marosszentgyörgyi-Szászrégeni Egyházközség lelkésze, amellyel ez ünnepi alkalommal vettük fel a testvérgyülekezeti kapcsolatot és aláírásainkkal szentesítettük az erről szóló okmányt. Az istentisztelet után a templomépítő, Nyugatról hazatért akadémista lelkész, Kiss Sándor unokája, Kiss Törék Ildikó emlékezett, férjével együtt, Varga Vil-mossal, a Nagyvárad-i Kiss Stúdió Színházból, nagyszerű verses-énekes műsorral. E sorok írója a toronyépítésről emlékezett.

A templomtorny felirata: AZ EGY ISTEN TISZTELETÉRE ÉPÍTETTÉK A FÜZESGYARMATI UNITÁRIUS HÍVEK 1911

Az ünneplőket meghitt szavakkal köszöntötte Biró Rozália, Nagyvárad unitárius alpolgármestere, aki a Berettyóújfaluban lakó Fazakas János és neje unitárius híveink lánya, az egykori szentháromsági gyülekezetünkben élt és eltemetett Fazakas Imre és neje, Berta unokája.

A helyi polgármester, Bere Károly üdvözlő szavai után meghallgattuk Antal Ági tanárnő előadásában Reményik Sándor „Kövek zsoltára” című versét. Közben a nyugdíjas dalárdánk hittvalló énekei hangzottak el, amikor lelepleztük az alkalomra készített márványtáblát az alábbi felirattal: „A 100 ÉVES TEMPLOMTORONY ÉPÍTŐINEK EMLÉKÉRE 2011”. A címeres leplet az emléktábláról Kiss Sándor két unokája vette le, az említett művésznő mellett a németországi Stuttgartból hazaérkezett Kiss György. Több belföldi és erdélyi médiában megjelent nyilatkozatukban a két unoka így emlékezett: „Nagyapánk 1908 és 1911 között szolgált az Istent Füzesgyarmaton, s itt ismerkedett meg a fiatalon, négy gyermekkel özvegyen maradt Papp Erzsébettel, aki követte őt Kolozsvárra, s édesapánk így már a kincses városban született. Nagyapa emlékét Kolozson, a templomkertben sírkő őrzi.”

De hol is kezdődött e kis, másfélszáz lélekből álló közösség hősi korszaka? 2002-ben emlékeztünk arra, hogy 100 évvel ezelőtt alakult meg a füzesgyarmati unitárius gyülekezet egy református lelkészválasztás miatti nézeteltérés után. 2003-ban annak ünnepeltük 100 éves évfordulóját, hogy a gyülekezet felépítette rövid négy hónap alatt,

Füzesgyarmat fehér templom

Füzesgyarmat e kisváros Körös - Sárrét kistérségben település Békés megye legészakibb szegletében

tizenéves ez a város
nagyközség volt régen
termál fürdő híres
gyógyvíz íme a térképen

magyarlakta eszemadta
szép Széchenyi utca
fehér templom tornya
mondja: ez a Jákób kútja

Egy az Isten, egy a Nemzet
egybeforr az Egyház
Füzesgyarmat búcsús népét
Atyaisten meglásd

Marosszentgyörgy,
2011. augusztus 3.

*Pálffy Tamás Szabolcs
unitárius lelkész
Marosszentgyörgy-Szászrégen*

székelyföldi mintára, szép, nagy templomát. (Még igen nagy is, ma nehézséget jelent a megcsappant gyülekezetnek fenntartani, de akkor a 100-200 holdas gazdáknak nem jelentett gondot, és nem sejtették, hogy félévszázad múlva a Rákosi féle kommunizmus elűzi őket falujukból.)

A gyülekezet nem kapott lelkészt éppen a mai gondokhoz hasonlóan, hogy nem volt elég képzés Kolozsváron. A korondi származású Gálffy Kálmán lelkész tanító pásztorolta a nyáját.

1-2 év múlva újra nagy áldozatot hozott a kis közösség: a templommal szembeni, 25 méter hosszú és 12 méter széles „Klein Miksa”-féle épületet a nagy telekkel együtt megvásárolták lelkészi lakásnak és iskolának. A króni-

kás azt írja: „Olyan lelkesedés fűtötte szívét minden füzesgyarmati unitári- usnak, hogy az áldozatok még ezek után sem sokallották meg, alig telt el 3-4 esztendő és a torony nélküli kis templomra feltették a koronát, karcsú tornyot építve mellé, két harangot szereltek abba.”* Az emlékünnepen fényképkeretbe foglaltunk és a templom falára elhelyeztünk egy 1910-ből származó dokumentumot, amelyet az 1908-ban ideérkezett lelkész, Kiss Sándor írt alá egyházközségi vezető társaival együtt: Csák János főgondnok, Sári József gondnok és ifj. Sári József pénztáros. Ez az írás beszél a toronyépítés álmának megvalósításáról. „A lelkézi lakáson megtekinthető tervrajz szerint egy 25 méter magas torony 7-8.000 koronába kerül. Jelen toronyalapunk és harangalapunk együtt két és fél ezer koronát tesz.” – áll a felhívásban. „Aki célunkat nem pártolná, attól áldozatot nem kérünk. Azokhoz szólunk, akik hiszik, hogy szabadelvű tanaink hatással vannak a társadalom javítására, s minden egyes eszköz, amely fokozza az érdeklődést iránta, szintén csak áldásos... Mi a kereszténység legegyszerűbb formájának tartjuk az unitárius vallást... Gyülekezetünk jellemzésére e szavakat írhatjuk: Az igazság szeretetében, Jézus szellemében egyesülünk Isten tiszteletére és az emberek szolgálatára...

*Bajor János géppel írt feljegyzéseiből.

Hogy gyülekezetünk külsőleg is méltóképpen kifejezést nyerjen, s hogy templomunk mellett mielőbb torony álljon, áldozatot kell hoznunk. Ez év Dávid Ferencz születésének 400. évfordulója. Ezelőtt négyszáz évvel látott napvilágot az egyedüli vallásalapító, aki magyar földön született. Ez évben szentelik fel hódmezővásárhelyi hitsorsosaink is díszes templomukat. Legyen ez év maradandó emlékü egyházközségünk történetében is azáltal, hogy karoljuk fel e gondolatot, s hozzunk áldozatot.” Érdekes megjegyzés van a felhívás

alján saját kézzel: „Zs. Nagy András ajánlok száz koronát, azonnal fizetem, mikor hozzáfogtak és csinálják.” Kiss Sándor lelkész ezt írja alá: „T. Zs. Nagy András úr a megajánlott 100 koronát befizette.” Így gyűlt össze a szükséges összeg.

1911. november 14-én a Szeghalom-Vidéki Hírlap utolsó unitárius vonatkozású cikkében így ír (a lap rövidesen megszűnt): „Harangavatás Füzesgyarmaton, unitárius torony a Nagy Magyar Alföldön” címmel: „Ünnepet ültek e hó 13-án a gyarmati unitárius hitű

szittyák, a harangavatás magasztos ünnepét... A gyarmati unitáriusok a nyolc évvel ezelőtt felépített templomuknak a tornyát csak e hó folyamán fejezték be, és pedig: Slifka József kőműves mester vállalkozóval az élen. A Gyáni Andrások, Homoki F. Péterek, stb. határt nem ismerő áldozatkészsége az Alföld legelső unitárius tornyában a harangok ércnyelveivel hirdetik ma már az örökkévaló igaz Isten dicsőségét. De hogy előről kezdjük: a gyarmati unitáriusok évek óta tervezgették, hogy a templomnak tornyot építenek. Ez a terv erős akarattal valóra is vált. A toronyba harangok beállítása is szükségessé vált. Ez is megtörtént. E hó 13-án a déli órákban templomi ének és a Hymnus hangjainál elhelyezést nyert az unitáriusok két harangja... Kiss Sándor unitárius lelkész ünnepi beszéde a szeretet, egyetértés, az emberek és Isten iránti szeretet és békeesség magasztos eszméjének a jelenlevőket mélyen megható fejtegetése után ismét felcsendült: Isten, áldd meg a magyart... A jelenlevő nagyközönség felekezet és társadalmi állásra való tekintet nélkül mély megilletődéssel szemlélte minő méltóságteljesen száll a feldíszített két harang fel a toronyba, végleges rendeltetési helyére.” E 100 évvel ezelőtti eseménynek állítotunk emléket 2011. július 3-án.

Mozgalmas nyári életünk csúcspontja volt a július 3-án tartott alföldi unitárius búcsú. Helyi, megyei, országos és külföldi média az elismerés hangján szólt rendezvényünkről. A sok fáradság meghozta most is, mint mindig a maga gyümölcsét a kis gyülekezet nagy munkája után. A külön cikkben ismertetett, a toronyépítés 100. éves évfordulójáról való megemlékezéssel és emléktábla avatásával nem ért véget a nagyszabású ünnep. Nemes Zsolt, bihar-nagybajomi hittanos, a tornyépítő gondnok, Gyáni András dédunokája ez alkalommal tett hitéről bizonyosságot szép confirmáció keretében. A kikérdezés, fogadalomtétel és úrvacsoravétel után a jelenlevő három egyházi szolga áldotta meg, adta át az egyház ajándékát, a Szentírást, az ifjú aláírta a confirmálási anyakönyvet és két, előbb confirmált, Kovács Gréta és Csordás Gergő köszöntötte, végül az új egyháztag felkötötte az egyházi zászlónkra az emlékszalagot. Kívánunk tartalmas éveket a gyülekezet új tagjának!

Szintén ez alkalommal kereszteltük meg a nagybeteg Oláh Györgyné, Piroska mama három dédunokáját. Köleséri Róbert és Czabán Eszter gyermekei a Márton, Barbara és Viktória nevet kapták a keresztelésben. A fiút a lelkésznő, a két lányt a két lelkész keresztelte meg. Isten áldása legyen a gyermekek és hozzátartozóik életén! Felemelő alkalom volt ez is!

Az ünnepség utolsó felvonása az erdélyi Maros-szentgyörgy-Szászrégen-i Egyházközség és a helyi gyülekezet testvérkapcsolatának szentesítése volt. A lelkészek és a gondnokok az Úrasztalánál ünnepélyesen aláírták és ellátták pecsétjeikkel az erről szóló két oklevelet. Utána az ajándékozások, a köszöntő és köszönő megnyilatkozások következtek zárásként. A himnuszaink eléneklése után a résztvevők egy 100 fős díszbeneden vettek részt. Ezzel ért véget ez a gyönyörű alkalom, amelyről még sokáig beszélnek azok, akik azon megjelentek.

Szomorúan vettük tudomásul, hogy az egyházvezetést és a gyülekezeteket senki nem képviselte ezen az évfordulós ünnepen (egyedül Geréd László jött el Debrecenből). Ez annál is fájdalmasabb, mert szerény személyem és sokszor gyülekezeti tagjaink is elmennek más gyülekezetek rendezvényeire. Voltam, voltunk már Győrben, Pestszentlőrincen, Kocsordon, Vásárosnaményban, Debrecenben, Hódmezővásárhelyen, a Hőgyes Endre utcában, néhol többször is. Jó lenne, ha a hívek és vezetőik, illetve fordítva, több hozzáállást mutatnának.

Július 8, 9 és 10-én volt Verőcén, az erdélyi szépségű Csattogó-völgyben az V., jubileumi Erdélyi Világtalálkozó. Ahogy jeleztük, a mostani főrendező, Ilyés Tamás és Emese nyárádmenti és unitárius kötődésük révén megtisztelő helyet biztosítottak a Magyar Unitárius Egyháznak. Jelen sorok írója egy óras előadást tartott a Magyar Unitárius Egyház létrejöttéről, jelenéről és jövőjéről, majd 20 percen át válaszolt a feltett kérdésekre. Sajnos a Nyárád-mentéről érkezett unitáriusok közül senki sem volt kíváncsi az előadásra, de a rendezvény háziasszonya Kondor Katalin, a Kossuth Rádió volt igazgatója, Kardos Kata-

lin, a miskolci rádió egykori bemondója, a Vasárnapi Újság egykori szerkesztője, Frigyesy Ágnes keresztény újságíró és sokan mások ott voltak, és az előbbieket komoly, mélyre ásó kérdéseket tettek fel egyházunkról, vallásunkról, az újonnan született egyházügyi törvényről. Az általam és feleségem által bemutatott „Erdély visszavár” című verses-énekes előadást is inkább az elmúlt évek érdeklődői hallgatták meg, unitáriust, fényes nappal, Diogenész lámpájával is alig lehetett találni. Elmaradt egy kiállítás lehetősége, és nagyon hiányzott, mint az előző években, az unitárius irodalom jelenléte, a könyveink megjelenése.

Az unitárius közöny rányomta bélyegét erre a nagyszerű lehetőségre is, ahol több ezer ember vett részt a Kárpát-medencéből és a világ más tájairól is. E sorok írója az említett két alkalom mellett egy istentiszteletet és három áhítatot tartott, kettőt egyedül és kettőt ökumenikusan. A megjelent unitárius lelkészárs kérésünkre sem állt be közénk szolgálni. Reméljük, hogy a jövőben, ha kapunk ilyen lehetőségeket az önzetlen és nagylelkű Ilyés-házaspár részéről, egyesült egyházunk érdekében jobban ki fogjuk használni, mert az ilyen hozzáállással nem fognak jobban, sőt egyáltalán észrevenni, hogy itt is élnek unitáriusok.

Július 14-én elbúcsúztattuk és eltemettük a búcsún megkeresztelt három gyermek dédnagymamáját. Oláh Györgyné Gonda Piroska életének 80. évében tért vissza teremőjéhez. Férje elvesztése után, a mi Füzesgyarmatra érkezésünk után, az 1990-es évek elején tért be hozzánk a reformátusoktól. Hozta magával unokáját, Gergőt, akit megkereszteltünk, aki konfirmált és gyülekezetünk lelkes látogatója, szakközépiskolás.

Piri néniben egy életvidám asszonyt veszítettünk el, pedig annyi tragédia érte élete folyamán. A nyugdíjas klubunk dalárdájának is lelkiismeretes tagja volt lebetegedéséig, kétszer is megjárta velünk Erdély csodálatos tájait, mindenhol jókedvet sugározva. Reméljük, hogy életvitelének, példájának követői maradnak unitárius unokái és dédunokái!

Július 17-én istentisztelet után rendhagyó szertartásban volt része a megjelent rokonoknak. Széplaki Sándor repülő katonatiszt és Szénási Magdolna tanárnő, három gyönyörű gyermek, Emese, Szabolcs és Álmos Attila szülei, 10 évvel ezelőtt megkötött házasságára kértük Isten áldását és lehettünk fül- és szemtanúi az előttünk és Isten előtt letett, elhangzott fogadalmuknak. A szép család szintén a templom- és toronyépítő Gyáni András déd-, illetve ükunokái. Várpalotán laknak, de minden családi, vallásos vagy más ünnepen visszajárnak szülőföldjükre, ahol, hisszük, hogy a templomról sem feledkeznek el.

Július 18-án templomunkban fogadtuk a látogatást tevő, a nyári szünet alatt szociális ellátást és felügyeletet igénylő, szükségeltető gyermekeket és nevelőiket. Bemutattuk a templomot és a templomkerti emlékműveket, elmondtam egyházközségünk történelmét. Néhány gyermek érdekes kérdéseket tett

fel a hitéletre, templomlátogatásra vonatkozóan. Tudni kell, hogy a városka haterzer lakosából még félezer sem él egyházi, vallásos életet!

Július 21-én Erdélybe, Szászrégenbe utaztunk, ahol a Kolozsvári Egyetemi Fokú Protestáns Teológiai Intézet 1974-ben végzett növendékei tartottak 37. évi találkozókat. Remek három napot töltöttünk el, sok tapasztalatot átadtunk egymásnak, már nyugdíjasok is vannak köztünk, de a legtöbbet gyermekeinkről, unokáinkról beszélgettünk. Egyik nap elmentünk a Wass Albert Isten-széke alá feltöltődni otthoni, tüdőerősítő, fenyves ájrral. A találkozó után meglátogattuk rokonainkat, barátainkat Brassóban, Székelyudvarhelyen, Szentháromságon. Nyárádszere-dában az új templomban részt vettünk az istentiszteleten, ahol köszöntöttem a híveinket és kértem a lelkészt, hogy támasszuk fel a 2001-ben megszakadt testvérgyülekezeti kapcsolatot, hiszen azóta is élnek baráti szálak a két gyülekezet tagjai között, hivatalosan nem szüntette meg senki, hívtam, hogy látogassanak el az Alföldre, Füzesgyarmatra, ahogy tették annak idején, és ahogy teszik ma az árkosiak és a marosszentgyörgyi-szászrégeni hittestvéreink, mert majd mi is jövünk ismét közösen is.

12 napos „szabadságunk” (hiszen otthonról mondtam be a rádiós híreket az irodánkna) után érkezünk vissza, hogy itt belezuhanjunk újra a munkába (a legfontosabb az Unitárius Élet anyagának összeállítása). Bár nem jött össze most csoportos szejkei kirándulás (1999 óta mindössze másodsor), én és a feleségem újra útra keltünk, hogy elmenjünk Szejkére.

Augusztus 13-án, szombaton részt vettünk az ismét hagyományá tett szejkei unitárius búcsún. Egyházunk nevében köszöntőt mondott Elekes Botond főgondnok, aki ismertette a jelenlévőkkel egyházkerületünk történelmi jelentőségű eseményeit, az egyházegyesítés megvalósulását az idei, február 26-án tartott utolsó zsinatunk döntésének eredményeként, valamint a Budapest, Nagy Ignác utca, 2-4. szám alatti ingatlan 49%-nak visszaszerzését küzdelmes évtizedek után.

E sorok írója szintén köszöntöttem a több ezres részvevőt (akik közt meg lehetett számolni egyik kezünkön, hogy hányan voltak jelen az anyaországból rajtunk kívül!) felemlegetve a Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerülete jelenének állapotát az egyesülés, a „hazatérés” utáni hangulatra, érzelmi állapotra való kitekintéssel, idézve egy Wass Albert és Petőfi Sándor vers ehhez illő részleteit és a jövőbeni terveinket, tennivalóinkat. Kihangsúlyoztam azt is, hogy a kettős állampolgárság igénylésében valami történt az erdélyiekkel, mert az eddigi 135 ezer beadott kéresemből mindössze 40 ezer érkezett Erdélyből, az ottani magyarság alig több mint 2,5%-a. Ezzel szemben az újvidéki magyarok közel 10%-a tette meg a szükséges lépéseket.

A nemzeti egyesítés nem lehet csak féloldalú törekvés, minden magyar magáévá kell tegye azt. Unitárius egyházunk ha egyesült, akkor a nemzeti

egységet is meg kell valósítsuk, s csak az unitáriusok igénylése több tízezerrel kellene meghaladja a fenti statisztikai adatot! Elmondtam, hogy a testvértelépülések, a testvérgyülekezetek felajánlják segítségüket a szükséges okmányok beszerzése után az igénylés elindítására, mert itt gyorsabban megy, majd pedig várjuk az illető településeken az ünnepélyes állampolgársági eskü letételére.

Augusztus 14-én a székelyudvarhelyi belvárosi templomban szolgáltunk sok-sok ismerős között, újra erősítve az egység hitét. Délután meglátogattuk Marosszentgyörgyön a testvérgyülekezet lelkész- és gondnokháaspárját. A szépülő lelkészi lakás előtt hálaadó és áldó szertartást végeztünk. Szép élményekkel gazdagon tértünk vissza ismét otthonunkba.

Augusztus 20-án délután részt vettünk a városi ünnepségen Szent István király ünnepén, az államilapítás évfordulóján. A városháza dísztermében tartott ünnepi megemlékezés után a katolikus kápolna előtti Szent István emlékkopjafánál ökumenikus istentisztelet keretében emlékeztünk és koszorúztunk. Utána zenekarok, énekesek alkalmi műsorát hallgattuk meg.

Augusztus 21-én, vasárnap délelőtt 11 órától tartottuk a Jótevők Napját. Ezen osztottuk ki a „Zs. Nagy Lajos Hunor Emlékalapítvány” kiérdemelt pályadíjait 27 középiskolás, gimnazista, főiskolás és egyetemista diáknak 240 ezer forint értékben. A jutalmak átvétele után az új temetőben az alapítvány névadójának sírjára elhelyeztük a kegyelet és emlékezés virágait.

Augusztus 27-én, szombaton délután 5 órakor Békésen, a reformátusok nagy templomban megáldásban részesítettük Balácsi Alpár Lehel és Szabó Marianna aznap kötött házasságát.

A kölcsönkért templomban (mert Füzesgyarmat messze van) az esketési szertartást a vőlegény, a lelkészi család legkisebb gyermekének édesapja és Keddi Mózes lelkész-esperes, az édesapa osztálytársa és a család jó barátja végezte. A könnyekig megható szertartáson Isten áldását kértük az ifjú pár hosszú-hosszú életére, hogy legyenek boldogok, adjon az Isten, a Békésben, a menyasszony szülővárosában rakott fészükbe gyermekáldást, s ne feledjék el soha erdélyi és békési gyökereiket, amelyekből egy egész életen lehet szeretettel és hűséggel táplálkozni, valamint ragaszkodni ahhoz a protestáns, vallásos hithez, amely a magyart magyarrá tette a viharos történelmünk folyamán. Legyen rózsás útjuk az ifjaknak, s ha néha „a rózsza tövise megsúrja” kezüket, szívüket, adjon Isten erőt, hitet újramegújítani.

A fáradalmas, de sok szépséget hozó nyár lassan elszalad. Szeptember 1-jén az erdélyi Árkos testvérgyülekezet 17 küldöttjét fogadjuk városunk fürdőjében elszállásolva, pihenésre, „utónyaralásra”. Lesz miről beszélgetni, sok élményt megosztani. Addig is a jósnak, gondviselésnek Istene áldja meg mindnyájunk életét, adjon munkánkhoz kitartást, erőt.

Balácsi László

Visegrádon, egy panorámás vendéglőben: egy elgondolkodott amerikai csapat elemzi az előző napok (Terror Háza) benyomásait, megbeszéli a következő napi terveket.

2011. június 28. és július 5. között hét fiatalból álló csoport látogatott Budapestre, Dana Regan ifjúsági és hitoktatási vezető, valamint Tom Disrud másodlelkész vezetésével. Vendégeink elmondták, hogy a résztvevők korábbinál alacsonyabb számát a gazdasági válság okozta, ami portlandi családok anyagi helyzetét is jelentősen rontotta. A korábbi szokásoknak megfelelően ezúttal is Erdélyben kezdődött a zárandoklat: az udvarhelyszéki Oklánd unitáriusai látták vendégül a fiatalokat, akik később Marosvásárhelyen, Tordán és Kolozsváron megtekintették az unitárius szempontból jelentős emlékhelyeket, látnivalókat. Budapesten a csoport tagjai unitárius családoknál laktak.

A portlandiak kérése alapján állítottuk össze a gazdag és tartalmas programot. Minden nap más vendéglátó család kísért a csoportot. Első két napon budapesti városnézés szerepelt a programban. Vendégeink buszos városnézésen vettek részt, majd a két nap során ellátogattak a Szent István Bazilikába, a Magyar Nemzeti Bank látogató központjába, a Dohány utcai Zsinagógába, a Terror Háza Múzeumba, a Hősök terére és a Széchenyi Fürdőbe. A program keretében maradt idő egy rövid dunai hajókirándulásra is.

Fiatalok fotói fiatalokról, avagy: ...

A pénteki napot a Dunakanyarban töltöttük. Szentendrén városnézéssel és múzeumlátogatással kezdődött a program, majd Visegrádon az ebédet követően a Fellegvárat tekintettük meg. A visegrádi Mogyoróhegyen a nyári bobpályát is kipróbáltuk. Mivel tömegközlekedési eszközökkel utaztunk, több már nem is fért bele a programba.

Szombaton ismét budapesti városnézés következett, vendégeink a Nagyvásárcsarnokkal és a Budai Várral ismerkedtek meg. Délután a vendéglátó családok önállóan szerveztek programokat. Voltak, akik barlanglátogatásra, libegőzésre, bicikli túrára, városnézésre, állatkerti látogatásra invitálták a portlandi fiatalokat.

Vasárnap közös istentiszteleten vettünk részt a Nagy Ignác utcai templomban, ahol a székeséki szolgálatot Tom Disrud végezte. Izgalmas és gondolatébresztő beszédét az Unitárius Élet mostani számá-

ban is olvashatják az érdeklődők, melyet Gazdag Árpád előadó tanácsos fordított a gyülekezet számára. Az istentisztelet érdekes színfoltja volt, hogy a portlandi fiatalok felolvasták rövid összefoglalójukat erdélyi és magyarországi tapasztalataikról, élményeikről.

... variációk lépcső téma.

Íme néhány részlet:

„Az amerikai művészek célja kidobni minden régit, hogy az újnak helyet adjanak. Így a művészet állandóan változik, mindig modern és friss, olyannyira, hogy hamar időszerűségét és mondani-
valóját veszíti. A hagyományos művészet, amellyel ezen a kiránduláson megismerkedtem különleges, mert időtlen, és olyan nemzeti kultúrtörténetről szól, amelyet nehéz máshol megtalálni.” (Elise Wunderlich, 17 éves)

„Mielőtt Budapestre jöttem volna, bárki tudatlan amerikaiak hívatott, mert nem tudtam semmit és nem is gondoltam semmire, ami Amerikán kívül létezik. A Terror Házának meglátogatása megértette velem azt a világot, amelyben most vagyok.

Már korábban is hallottam a kommunizmusról, tudtam és hallottam a meggyilkolt, megkínzott áldozatokról szóló adatokat, de mindez nem tűnt számomra valóságosnak. Amíg nem látogattam el a Terror Házába, addig nem tudtam összekapcsolni az iskolában tanultakat a valósággal. Most látom igazán ennek a zárandokútnak az értelmét.” (Amy Provost, 17 éves)

„Az emberi közreműködés fokozódó intenzitása és a kulturális változások nagyságrendje szavatolja, hogy ezeket a változásokat a jövőben természeti erőknél fogjuk tudni, melyek ugyanolyan kéréseket fejtik ki hatásukat, mint azok, amelyek a hegyek kialakulásában és eróziójában közrejátszanak – hasonló nagyságrendű nyereséget és veszteséget okozva tevékenységük folyamán.

Egyetlen dolog, amit az ember tehet ilyen hatalmas erőkkel szemben, hogy gyönyörködik e hegyek pillanatnyi szépségében, tanulmányozza a régi pillanatfelvételeket – melyeket hősiessé de hiábavaló törekvésében készít az-

zal a céllal, hogy megőrizze a le-tűnt korok dicsőségét – és részt vesz a jövő izgalmas ígéretében, amely ott rejtőzik azokban az emberekben, akik ezeket a magyar utcákat róják.” (Daniel Scott, 17 éves)

„Szeretettel vettetek körül valakit, akit nem is ismertetek. Nagyszerű szülők, testvérek és barátok voltatok. Vendégszeretettel fogadtatok, nem várva semmit cserébe. Örökké emlékezni fogunk nagylelkűségekre, és reméljük, hogy egy nap majd viszonzni tudjuk. Mindnyájatoknak köszönjük!” (Meredith Guido, 16 éves)

„Előző három estét beszélgetéssel töltöttük. Mónika, vendéglátó mamám angolt tanít, Csaba és Nikolett pedig ért és beszél – ha nem is tökéletes kiejtéssel – annyit angolul, hogy minden témát megbeszélhettünk. Azon kaptam magam, hogy mélyre ható, bonyolult gondolatokat osztok meg velük kormányról, politikáról és szociális-gazdasági törekvésekről, melyeket gyakran az esti hírekben hallottunk. Erdélyben társasjátékokat és elemi magyar nyelvet tanultunk az ottani fiataloktól. Az erdélyi fiatalok – habár komolyan érdeklődtek – más módszerrel kommunikáltak: a játékkal. Ez a Kelet-európai út

bebizonyította számomra, hogy a mintakommunikációs korlátok leomolnak az emberek hatásosan ki tudják fejezni magukat akár játékban, akár politizálásban – bármilyen nyelven beszéljenek.” (Lena Wright, 18 éves)

„Amerika és Magyarország közötti egyik különbség az ételekben és azok elfogyasztásának módjában jelentkezik. Itt valamilyen oknál fogva rengeteg levest esznek az emberek, hozzánk, amerikaiakhoz képest. Nálunk megszerettük a levest. De ahogyan az ételeket elfogyasztjuk, az is teljesen más. Az étkezés itt sokkal tovább tart, mint otthon. Eszel, majd beszélgetsz, majd újra eszel egy keveset, amit

újabb beszélgetés követ. Nem csak azért eszel, hogy megtöltsd a gyomrodat, hanem azért is, hogy közben kellemes időt töltsél el társaságoddal.” (Riley Willis, 17 éves)

Az istentisztelet követően a gyülekezeti teremben a vendégek és vendéglátóik közös ebéden vettek részt. Délután ismét a vendéglátó családok szerveztek programokat.

Hétfőn délelőtt a portlandi csoport az Országházat látogatta meg, ahol angol nyelvű idegenvezetés mellett tekinthették meg a koronát, a koronázási ékszereket, valamint az Országgyűlés két házának üléstermeit.

Dana Regan külön kérése volt, hogy ittletük során biztosítsunk lehetőséget arra, hogy a fiatalok köz-

munkát végezhesenek egyházközségünk számára.

A közmunkára hétfőn, az elutazás napja előtt került sor, Magyarkúton. Ahogyan arról az Unitárius Élet mostani számában is beszámolunk, ismét unitárius tulajdonba került a magyarkúti egykori Kozma Flóra leányotthon. Amerikai és magyar fiatalok a közelmúltban átvett házban takarítottak, lomtalanítottak és kerti munkát végeztek. A munkát követően flekkent és csirkemellet sütöttünk a kertben. Mivel ez a nap július 4-e volt, az amerikai függetlenség napja, a magyarkúti haranglábnál emlékeztünk az amerikai szabadságharcosokra, tiszteletükre amerikai zászlót bontottunk és megkondítottuk a harangot is. A rövid megemlékezés az amerikai és a székely himnusz elénekülésével ért véget.

A vendégek csoportja kedden, július 5-én a Liszt Ferenc repülőtérrel indult haza, és közel egy napi utazás után érkezett Portlandba.

A portlandi csoport tagjainak élménybeszámolója a Portlandi Unitárius Egyházközség honlapján olvasható (<http://www.first-unitarianportland.org/our-program/s/religious-education/youth>).

A vendéglátók ezúttal is kitétek magukért, ezért szeretnénk külön köszönetet mondani név szerint is az alábbi vendéglátó családoknak (akik saját költségükre látták vendégül az amerikai csoport tagjait), valamint a programok szervezésében és lebonyolításában közreműködő testvéreinknek:

Dimény Zoltán és családja
Durugy András és családja
Gazdag Árpád

Kulcsár-Koncz család
(Székely Boróka)

Péterffy Anikó és férje
Dr. Táskai Annamária és férje Zsolt

Tim Zoltán és családja
Zoltán-Szente család

A testvéregyházközségi kapcsolatok keretében tervezzük, hogy 2012-ben vagy 2013-ban újabb magyarországi unitárius csoport utazik Portland-be.

Zoltán Csaba

Újra miénk az egykori Kozma Flóra Leányotthon

A Budapesti Unitárius Egyházközség 1936-ban, herceg szerémi Odescalchi Arthur alapítványának támogatásával, vásárolt egy 966 négyszögöles telket a Verőcéhez tartozó Magyarkúton, amit Szentábrahádi Lombárd Mihály Pihenőnek neveztek el. A városfalvi születésű Szentábrahádi Lombárd Mihály 1737-1758 között egyházunk püspökeként szolgált.

A Börzsöny hegységben, festői környezetben, a Les patak völgyében álló nyaraló fontos szerepet játszott az egyházközség életében, azáltal, hogy szegény unitárius gyermekeket juttatott nyaralási lehetőséghez és otthont adott különféle, például presbiteri, konferenciáknak. A János Zsigmond Unitárius Cserkészcsapat is rendszeres látogatója volt a magyarkúti nyaralónak. Elődeink nyaranta folyamatosan gyermektáborokat szerveztek és egész generációk nőttek fel az egyházban, akik számára Magyarkút soha nem múltó gyermekkori élményeket jelentett. A háború utáni államosítás nem érintette a magyarkúti ingatlant és még a 60-as, 70-es években is folytatódott a gyermekek táboroztatása. Az ingatlanon két jelentősebb épület volt található, melyek jelenleg is állnak, a Szentábrahádi Pihenő, valamint a Kozma Flóra Leányotthon. A leányotthon nevét Perczelné Kozma Flóráról (1864-1925), ismert írónőről kapta, aki a Budapesti Unitárius Nőszövetség, majd a Leányegylet alapítója volt.

1973-ban az akkori egyházvezetés értékesítette az egész ingatlant. Egy Svájcba emigrált unitárius testvérünk, aki maga is sok időt töltött magyarkúti táborokban, miután megtudta, hogy az egyház pénzhány miatt adta el az ingatlant, pénzt adott, hogy legalább a két épület közötti üres ingatlant vásárolja vissza a Budapesti Egyházközség, ami végül meg is történt 1995-ben. 2001-ben az ingatlan a Magyarországi Unitárius Egyház nevére került bejegyzésre.

A visszavásárlást követően az ingatlan ismét nyári ifjúsági táborok helyszíne lett és a Dr. Nyíredy Szabolcs vezetésével szerveződő cserkészcsapat is gyakran ezt a helyszínt választotta táborhelyül.

Az új évezred első évtizedében Magyarkúton szinte minden évben sikerült gyermektábort szerveznünk Szász Adrienne lelkesítő vezetésével. A gyermekek a foglalkozások egy részét a telken tartották, de szállásuk a közeli Magyarkút Panzióban volt.

2010 őszén a korábbi Kozma Flóra Leányotthon új tulajdonosa – aki egyébként a Szentábrahádi Pihenőnek is tulajdonosa – javaslatot tett arra, hogy üres telkünket cseréljük el a Kozma Flóra Leányotthon házas ingatlanára. A tárgyalások eredményeként megállapodás született, hogy ugyanazon értéken történik meg a csere, tehát értékkülönbséget egyik fél sem fizet. Egyébként a két ingatlanra vonatkozó értékbecslés szerint a Kozma Flóra Leányotthon értéke 3-6 millió forinttal magasabb az üres telekénél. A két fél abban is megállapodott, hogy a két szomszédos ingat-

lanra a cserét követően kölcsönös elővásárlási joggal rendelkeznek, azaz ha bármely fél értékesíteni kívánja ingatlanát, a másik félnek elővásárlási joga van a vevőjelölttel szemben.

Az ingatlancsere mellett szólt, hogy az új telken egy jó állapotú ház áll, amelyet korábban is az unitáriusok használtak. A Budapesti Unitárius Egyházközség a rendszerváltás óta több alkalommal próbálkozott egy új ház felépítésével az üres telken, de ezek a tervek – elsődlegesen anyagi forrás hiányában – megghiúsultak.

A megállapodást az Egyházkerületi Képviselő Tanács 2011. május 21-i ülésen egyhangúlag jóváhagyta, a szerződés kötésre és az ingatlanok birtokba vételére júniusban került sor.

A Kozma Flóra Leányotthon tehát ismét a Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerületének tulajdonába és a Budapesti Egyházközség kezelésébe került. Az Egyházközség vállalta az ingatlan fenntartását és működtetését.

A Kozma Flóra Leányotthon a szennyvízcsatorna kivételével minden más közművel rendelkezik. Mivel a ház cirkófűtéses az őszi-téli hónapokban is használható. A korábbi tulajdonos több felújítási munkát elvégzett, a ház jó állapotú, gyakorlatilag bármikor beköltözhető.

Az 1900-as évek első harmadában épült ház 100 négyzetméteres, két hálószobából és egy nagy, 45 négyzetméteres konyha-nappaliból, fürdőszobából és kamrából áll. Az épület alatt egy külön bejáratú, 20 négyzetméteres pince is található.

A ház jelenleg bútortalan. Annak érdekében, hogy minél előbb használni tudjuk az épületet, még az év folyamán a legalapvetőbb bútorokat, berendezési tárgyakat be kívánjuk szerezni, illetve el kívánunk végezni néhány állagmegóvási munkát, mint például az ereszcatornák cseréjét. A ház annak be-
bútorozása után 8-10 fő számára kényelmes elhelyezést biztosít. Télidőben a vadonatúj cserépkályha teheti hangulatosabbá az esti beszélgetéseket.

A telken melléképületek is állnak, egy egyébként

szintén fűthető, jó állapotú, de felújításra váró nyári konyha és két istálló, melyeket rossz állapotuk miatt le kell bontanunk.

A telek teljes területe közel 2000 négyzetméter, azaz 550 négyszögöles, ami alkalmas 150 fős szabadtéri rendezvények megtartására. A telket, annak végében a Les-völgyi patak határolja.

A hosszabb távú elképzelések között szerepel, hogy a lebontott melléképületek helyére további hálószerőket építünk, ezzel bővítve a nyaraló kapacitását, amennyiben erre igény mutatkozik.

A Budapesti Egyházközség célja, hogy az ingatlan a lehető legjobb minőségben, igényesen berendezze és karbantartsa, hogy az az egyesült Magyar Unitárius Egyház közösségi rendezvényeinek, gyermek- és ifjúsági táborainak, konferenciáinak, szabadtéri rendezvényeinek méltó otthona lehessen. A csoportos programok mellett családok, baráti társaságok is igénybe vehetik a nyaralót.

Ahhoz, hogy a nyaraló és a telek minden igényt kielégítő létesítmény legyen, természetesen sok munkát kell még elvégeznünk, ehhez pedig anyagi forrásokra is szükség lesz. A forrásokat illetően az egyházközség számít a hívek nagylelkű támogatására, ami nem csak pénzt, hanem munkát is jelenthet.

Szeretnénk a szükséges felújítási munkákat minél nagyobb mértékben kalákában megvalósítani. A pénzügyi háttér megteremtéséhez pályázati források bevonását is tervezzük.

Az Egyházközség Presbitériuma hamarosan elkészíti konkrét fejlesztési, hasznosítási tervét és annak feltételrendszerét, hogy a ház felújításában, karbantartásában kaláka munkát vállaló, illetve azt anyagiilag támogató hívek, milyen mértékben válnak jogosulttá a ház ingyenes használatára.

Az egyházközség kaláka munkára vonatkozó felhívását az Unitárius Élet következő számában is közzétesszük.

Olvasóinkat és minden érdeklődőt nagy szeretettel hívunk és várunk Magyaróra 2011. szeptember 24-én, szombaton, ugyanis ezen a napon 11 órától kerül sor a Budapesti Unitárius Egyházközség hagyományos nyárbúcsúztató szabadtéri istentiszteletére és gyülekezeti találkozójára, ahol finom, helyben készített ebédrel is várjuk vendégeinket. Ez lesz az első alkalom, hogy az új telken tartjuk meg ezt a kedvelt és sokak által látogatott rendezvényt.

Zoltán Csaba

BEREG

Az idei Unitáriusok Találkozóján a beregi delegáció tagjai: Felhős Szabolcs, Szalóczi Béla, Hudák Erika Balázsi László megbízott püspökkel.

Idén is megtartotta a beregi unitárius szórvány az immáron hagyományossá váló, a beregi unitárius cigányság seregszemléjét.

Június 11-én (pünkösdi szombatján) a vásárosnaményi Eötvös kúriában 10 órától ünnepi istentiszteletet tartott Nyitrai Levente szórványlelkész, melynek keretében három fiatalot keresztelt meg.

11 órától az ünnepi műsorban Kriza Jánosról, a népköltészeti gyűjtéseket végző unitárius püspökről emlékeztek meg születésének 200. évfordulója tiszteletére. A vendégelőadó Bakos Kiss Károly beregszászi költő atyánkfia volt.

Az ünnepséget bográcsfőzéssel és bál vigassággal zárták a kúria parkjában.

Idén is kiosztotta az UART a Balázs Ferenc – díjait. Immáron hetedik alkalommal vett részt háromfős delegációval az UART az ODFIE XV. színjátszó találkozóján Szabédon. A delegáció tagjai: Felhős Szabolcs az UART alelnöke, Joó Adrián egyik alapító tag és Farkas Gábor a Partium Műhely alapító tagja. Az utóbbi két személy aktívan közreműködött a zsűri munkájában.

A Balázs Ferenc alkotói díjat idén is a két legjobbnak ítélt alakítás (a sepsiszentgyörgyi csoport női táncosa és a székelykeresztúri férfi főszereplő) és a legjobban szereplő szabédi színjátszó csapat kapta. Az UART delegáció meglátogatta a helyi iskolában lévő Szabédi László emlékszobát. Fontos volt, hogy erősíteni és mélyíteni tudtuk az UART erdélyi csoportjainak kapcsolatait.

Három fős beregi delegáció vett részt a szejkézfürdői egyetemes unitárius találkozón. A lelki felfrissülés mellett az UART kapcsolatok erősítése és az őszi programok megbeszélése is cél volt.

A 39. Tokaji Író táborban is szép számmal vettek részt a Partium Műhely és az UART tagjai. Oláh András, Farkas Gábor, Elek Ottó és Felhős Szabolcs mellett ott volt még Kürti László, Csordás László Kárpátaljáról, Mátyus Attila és Szabó Pál. Értékes műhelymunka és tapasztalatcsere folyt, Farkas Gábor tagtársunk értékes előadást tartott a vidéki folyóiratok jelenlegi helyzetéről. Az előadások tükrében bepillantást nyerhettünk a Kárpát-medencei magyar irodalmi életbe.

Felhős Szabolcs

Nekünk kincsnél kedvesebb cél: Látni tégedet, újultodban, Erdély!

V. Erdélyország az én hazám fesztivál Verőcén

Az Erdélyország az én hazám Világtalálkozó nyitó ünnepségén

A székelyföldi autonómia megteremtése létkérdés – jelentette ki Kalmár Ferenc, a KDNP alelnöke 2011. július 9-én Verőcén, a Csattogó-völgyben az Erdélyország az én hazám világtalálkozón az erdélyi autonómiáról rendezett kerekasztal-beszélgetésen. Az előadók és a nagyszámú érdeklődők egyetértettek a politikussal abban, hogy a magyar nép nem kér többet és nem kérhet kevesebbet, mint a többi európai népek, hisz az autonómia kiválóan működik például Dél-Tirolban, Észak-Írországban, Finnországban vagy épp Spanyolországban.

Bíró Zsolt, a Székely Nemzeti Tanács alelnöke hangsúlyozta, ne mossuk össze az őshonos kisebbség jogállását a betelepülő kisebbségével. Kijelentette, az autonómia kivívása érdekében olyan referendum előkészítéséhez láttak hozzá, mely alapul szolgálhat egy fél év múlva induló európai aláírás-gyűjtési akciónak. A Lisszaboni Szerződés értelmében ugyanis, ha

legalább hét országban valamilyen közösségi kérdés ügyében összegyűlik minimum egymillió aláírás, az Európai Unió napirendre tűzheti a kérdést, jelen esetben a székely autonómia ügyét.

A Haza egy és oszthatatlan. A Haza nem oszt ajándékokat, a Haza áldozatot követel tőlünk – jelentette ki a tanácskozáson a jobbikos Gaudi-Nagy Tamás, aki össznemzeti ügynek nevezte az autonómia elérését, melyhez a politikai erők összefogására, egységes álláspont kidolgozására van szükség. Dr. Gaudi rámutatott, a SZNT statútuma elkészült, mely megfelel a székely hagyományoknak, amit minden felelősen gondolkodó politikai pártnak vállalnia kell!

Borbély Zsolt-Attila, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács (EMNT) elnökségének tagja felvázolta, mi mindent tett az erdélyi autonómia megvalósulása érdekében az EMNT. Az EMNT az 1992-es kolozsvári nyilatkozat óta küzd az autonómiáért az erdélyi fennmaradás érdekében, Tőkés László püspök, EP alelnök vezetésével. Ennek érdekében alapítják meg hamarosan az Erdélyi Magyar Néppártot, hogy legyen autonómista párt is a politikai prérin – mondta Borbély Zsolt-Attila.

Szabó Vilmos, az MSZP frakcióvezető-helyettese véleménye szerint, az elmúlt egy évben alig történt valami autonómia-ügyben, de – véleménye szerint – az előző (Gyurcsány-Bajnai) kormány sokat tett a határon kívül élő magyarságért. Beszédét bekiabálások, nemtetszés-nyilvánítások kísérték.

Ferencz Vilmos, a Budapesti Székely Kör elnöke rámutatott, ha nehéz történelmi időkben megmaradt Hunnia és Erdély, a Két haza, végre egyesüljön, s legyünk otthon Erdélyben és az anyaországban egyaránt.

Az Erdélyország az én hazám fesztivált idén ötödik alkalommal szervezte meg a Budapesti Székely Kör, a Székelyföldért Társaság és a Pásztortűz Egyesület. A július 8-i megnyitó ünnepségen megköszönték az alapító Gaál István munkáját, s a stafétabotot átvette az Ilyés házaspár. A Székelyföldért Társaság Incze Árpád vezetésével szeretné megismertetni és népszerűsíteni Székelyföld területi autonómiájának gondolatát, elsősorban a Magyarországon letelepedett székelység és anyaországi szimpatizánsok körében.

Kondor Katalin, a fesztivál háziasszonya

Incze Árpád, Szekeres Sándor, Bíró Zsolt, Kalmár Ferenc, Szabó Vilmos, Borbély Zsolt-Attila és Gaudi-Nagy Tamás

Bethlen Farkas polgármester (bal oldalon) a hallgatóság között

Bethlen Farkas, Verőce polgármestere, a rendezvény fővédnöke köszöntőjében kiemelte, hogy noha Verőcén lakik, s otthon van az Anyaországban, ha Erdélybe utazik, és átlépi a határt, szintén hazaérkezik.* S ma már az egész Kárpát-medence a hazánk lehet. Kós Károly nemzet-építő gondolatát idézte: „De lesznek, akik utánam jönnek, az én maradékaim. Amikor én már elpihentem, erős ifjú lábakkal nyomomba lépnek ők. És nem szállnak le a hegyről, hogy láncos rabjai legyenek hírnek, dicsőségnek és idegen kultúrának. Mert erősek lesznek. Hatalmasok és magyarok...”

Balázsi László mb. unitárius püspök-főjegyző, aki előadást tartott az unitárius egyház jövőbeli egyesüléséről (anyaország-Erdély), a fesztivál megnyitóján kijelentette:

*A történelmi Bethlen-család sarjaként Erdélyből származik.

– Egy éve lelkileg, szellemileg megnagyobbodott országban élünk. Kötelességünk, hogy megtanítsuk ezt a hazát újra a dalaira, táncaira, hagyományaira, hisz a kommunizmus mindezt elvette tőlünk, kilúgozta nemzet-tudatunkat. Ám ha a gyökér szent, az ágak is szentek! S aki hűséget vet, diadalt arat – mondta az unitárius mb. püspök.

Az idei erdélyi világtalálkozón Nyárádmente tájegységének küldöttsége mutatkozott be, s a kézműves foglalkozások és kirakodóvásár mellett könyvbemutatók, néptáncgyűtesek, népdalkörök színesítették a háromnapos találkozó hangulatát. Esténként pedig többek között az Osztováta együttest követően a Bikini, Tamás Gábor, valamint az Ismerős Arcok Zenekar szórakoztatta a nagyérdeműt.

Az idei Erdélyország az én hazám Világtalálkozó mottója egy Tompa László vers-idézet:

*Nekünk kincsnél kedvesebb cél:
Látni Téged, újultodban, Erdély!
Érted, hogy virulj, gyarapodva váltig:
Szívet és erőt áldozunk halálig.*

Frigyessy Ágnes

Tompa László

Vallomás

László Árpádnak, a zongora poétalelkű mesterének, aki a messze nagyvilágból is megtért ide, mert Erdély végzetes vonzásának ő sem tudott ellenállani

Édes mostohánk, bússzépségű Erdély.
Minket mennyire magadnak neveltél!
Hogy bár kincseken járjunk messze földön:
Csak rád gondolunk, – s két szemünk merő könnyű!
Bánthatsz –: akkor is gondodban virrasztunk –
Egy is teljesen a mi lelki arcunk!

Földed és eged, – e ritkán derült ég!
Bennük mintha csak lelkünk tükröződnék –

Felhős szirtjeid, ahogy égbe fúrnak:
Testvér-másai a mi bús dacunknak.
Zúgó vizeid sodra, min merengünk:
A mi megtörő, zuhatagos kedvünk.

Erdély, a tied minden kis vonásunk!
Tied, ha nagyot mertünk, ha hibáztunk.
S te is a mienk –: a föld kerekén sem
Lelnénk mást, aki minket így megért sen...
Légy hát csendesen, – megnyugodva, hogy mi
Soha nem fogunk téged megtagadni!

Kincs se kell, – nekünk kincsnél kedvesebb cél:
Látni tégedet, újultodban, Erdély!
Érted, hogy virulj, gyarapodva váltig:
Szívet és erőt áldozunk halálig!
Mert mi múlhatunk, – de te, míg világ áll:
Kell, hogy magad is rév és szirt gyanánt állj!

Heltai Gáspár és a kolozsvári unitárius nyomdászat

A hagyomány szerint nemcsak egyházalapító püspökünk, Dávid Ferenc, hanem közeli munkatársa, a teológus-szépíró-nyomdász-könyvkiadó, Heltai Gáspár is ötszáz éve, 1510 körül született. Művelődéstörténeti cikkünk – az életmű tömör áttekintése mellett – a Heltai által elindított kolozsvári unitárius nyomdászat elfeledett történetét mutatja be.

Heltai Gáspár 1510 körül született – családneve alapján a kutatók arra következtetnek, hogy a Szeben megyei Nagydisznódon (Heltau) látta meg a napvilágot. Német anyanyelvű volt, de szépirodalmi munkáit mégis kivétel nélkül magyarul publikálta. Katolikusként keresztelték, de 1543-ban már Luther Márton városában, a wittenbergi egyetemen találjuk, ahol teológiát hallgatott. A következő évben tért vissza Kolozsvárra, s ettől kezdve három évtizeden át, haláláig lelkészként működött. Emellett Hoffgreff Györggyel közösen nyomdát alapított, amelynek az 1550-es évek végétől egyedüli tulajdonosa volt, s nemsokára papírmalmot is létesített.

Heltai arra alapozta nyomdai vállalkozását, hogy miközben az erdélyi szászokat bőségesen ellátta olvasnivalóval a brassói Honterus nyomda, a magyar és latin nyelvű könyvek terén hiány mutatkozott. Nyomdájának kiadványait jórészt maga írta, fordította vagy szerkesztette – olyan filológiai pontossággal és következetes helyesírással, amely sokáig etalon volt a magyar könyvkiadók számára. Vallásunk szempontjából fontos esemény, hogy Heltai már 1559-ben az antitrinitáriusok oldalára állt a hitvitákban, s ennek következtében végképp megszakadt a kapcsolata az evangélikus szászokkal. Végül „hivatalosan” csak egy évtizeddel később lett Dávid Ferenc tanításainak követője.

A Száz fabula szerzője

A nagyszerű 20. századi irodalomtörténész, Hegedüs Géza megfogalmazása szerint „Heltai Gáspárral egy olyan ízig-vérig polgári magyar irodalom kezdődik, amelynek a hazai körülmények közt nem lehetett közvetlen és szerves folytatása. Meg is maradt népszerű olvasmányának, a nemesi utódok is élvezték jóízű olvasmányosságát.” Értekező prózájában jórészt teológiai, valláserkölcsi témákat dolgozott fel – minden esetben irodalmi igényességgel. Ide tartozik a Háló című fordítás-átdolgozás, illetve Az részségnek és tobzódásnak veszedelmes voltáról való dialogus című munkája. Utóbbi azért érdekes, mert a városi polgárság életmódjával foglalkozik és társadalmi kérdéseket boncolgat, ami 1552-ben még merőben szokatlan volt. A szépírói véna, a nyelvi leleményesség és a humanista műveltség Heltai történeti munkáiban is felbukkan. A Bonfini nyomán írt Mátyás király-monográfia (A nemes Hunyadi Mátyás története) már-már történelmi regény, a Chronica az magyaroknak

dolgairól pedig alaposan dokumentált, jellegzetesen protestáns szemléletű munka. Írt esszéket, mondákat, regényes históriákat, sőt a mai értelemben vett novellákat is.

Szépirodalmi főműve vitathatatlanul a Száz fabula, amelyben Ezópus klasszikus meséiből, valamint a kor divatos – Wittenbergben megismert – német mesekönyveinek históriáiból állított össze százat, pontosabban a példázatos előszóval együtt százegyet. Mint Hegedüs Géza megállapítja, Heltai „nem fordít, hanem újramesél, saját ötleteket told be, néha hosszabb elbeszéléseket kerekít belőlük, és a 99. mesében, amelynek címe Egy nemes emberről és az ördögről, egy eredeti kisregényt alkot. Ez a terjedelmes és felettébb mulatságos történet az önző, a szegényeket kijátszó és kiuzsorázó, ostobán gonosz gazdag nemes elkárhozásáról, a magyar elbeszélő széppróza első remeke, amelynek nagyon sokáig nem volt méltó folytatása. Jelentősége a magyar prózai epika történetében aligha kisebb, mint Bornemisza Elektrájának drámairodalmunkban vagy Balassi költészetének líráinkban.”

Heltai Gáspár öröksége

Halála után több mint háromszáz évet kellett várni Heltai Gáspár életművének felfedezésére. Elsőként a konzervatív szemléletű irodalomtörténész, Beöthy Zsolt emlékezett meg róla, A magyar szépprózai elbeszélés a régi magyar irodalomban című munkájában, amely 1886-ban jelent meg. A két világháború között a későbbi Heltai-kutatás és -filológia alapjául szolgáló szövegkiadások láttak napvilágot; Halhatatlan mesék címmel például Szentimrei Jenő adott ki válogatást a fabulákból (Kolozsvár, 1931). Németh László és Kerecsényi Dezső a Protestáns Szemlében, Waldapfel József az Irodalomtörténeti Közleményekben méltatta Heltai életművét. 1945 után több gyűjteményes kötet jelent meg Erdélyben és Magyarországon, s lendületet adtak a kutatásnak azok az emlékünnepek is, amelyeket 1974-ben, Heltai halálának négyszázadik évfordulója alkalmából rendeztek. A közelmúltban elhunyt lelkész-egyháztörténész, Kelemen Miklós adatai szerint a különböző folyóiratokban a 19. század vége óta több mint 200 cikk, tanulmány foglalkozott a Heltai-életmű különböző aspektusaival, de a tudományos igényű Heltai-nagymonográfia mindmáig várat magára.

Borbély István (1886-1932), a torockói születésű, Kolozsvárott élt irodalomtörténész és teológiai író – aki unitárius lelkészi oklevelet is szerzett és évekig tanított a teológián – elmélyülten foglalkozott az unitarizmus irodalmi vonatkozásaival. Három olyan kötetet is megjelentetett – Heltai Gáspár (1907), Unitárius polémikusok Magyarországon a XVI. században (1909), A magyar unitárius egyház hitelvei a XVI. században (1920) –, amelyek vallásunk születésének időszakával foglalkoznak. Borbély István így jellemezte Heltai Gáspár fabuláit: „Meséi kora igazságtalanságainak kommentárral kísért gyűjteménye. Fűt, fát, csecsemőt, daliát, öreget, aggot megszólaltat. Az állatok csak úgy sziporkáztatják bölcsességüket, mint Salamon király. Hihetetlen események történnek: a sima víz tükörében tenger viharzása verődik vissza, az oroszlán összecimborál az agárral, a tolvaj a kutyákkal, a számár az oroszánt, a macska a rókát köszönti – mind csak azért, hogy egyikök törbe ejtéséből a másik tanulságot vonhasson le. Heltai szívesen teszi ezt, hiszen meséi korrajzok. Legszívesebben a gazdagok, a hatalmasok dölyfét csúfolja, hiszen magának is azokkal volt legtöbb kellemetlensége. Mesét mond a rókáról, a számárról és az oroszlánról, s amint vége a mesének, ott az értelme, a leszűrődött igazság: hatalmasok ellen nincs orvosság. A magabíró dúsok nem gondolnak sem törvénnyel, sem tisztességgel.”

A kolozsvári Heltai-nyomda története

Az unitárius vallás elterjedésében meghatározó szerepet játszott Heltai Gáspár kolozsvári nyomdája, ahol 1569-től folyamatosan készültek a dávidferenci hitelveket valló-tanító kiadványok. De mi történt a nyomdával Heltai Gáspár 1574-ben bekövetkezett halála után? A választ Herepei János, az erdélyi művelődéstörténet jeles kutatója adta meg, aki 1963-ban, a Magyar Könyvszemle című folyóiratban jelentette meg A 16-18. századi kolozsvári nyomdászok iskolai és szakmabeli végzettsége című tanulmányát. Ennek vallásunkat érintő részéből 1984-ben Kaplayné Schey Ilona (a Magyarországi Unitárius Egyház egykori nagyszerű könyvtárosa) készített összefoglalót lapunkban, az Unitárius Életben. Ezekből a forrásokból tudjuk, hogy apja halála után ifj. Heltai Gáspár vette át a nyomda működtetését, akiről Herepei így írt: „bár maga is tanult és képzett fő, neki azonban nem voltak olyan célkitűzései, mint amilyenek kíváló apját lelkesítették, ezért tehát az a sokoldalú irányító szerep, amely örökségképpen szállott reája, benne nem talált folytatóra. Pedig kiadott Arithmetica című könyve, valamint – mint városi jegyzőnek – az 1611. évtől vezetett, sok történelmi becsű vonatkozással átszótt jegyzőkönyvei méltón bizonyítják különféle irányú képességeit, és írói munkálkodásra való rátermettségét.” A Heltai-fiú iskolázottságát, deákos műveltségét egyébként Herepei egy 1586-ból való latin nyelvű temetési verssel bizonyítja, amiből kiderül, hogy a kolozsvári unitárius gimnázium híres igazgatójának, Femmich Jánosnak volt a tanítványa. Ifj. Heltai Gáspár valószínűleg 1618-ban hunyt el, és utóda Dési Szilvási János lett, akiről fennmaradt,

hogy a kolozsvári unitárius gimnázium elvégzése után Heidelbergben képezte tovább magát. A széles műveltség és a nyugat-európai tapasztalat a 17. század eleji unitárius elitben is alapkövetelmény volt.

Heltai Gáspár híressé vált nyomdája az alapító halála után még csaknem kilencven évig működött. A 17. századi kolozsvári unitárius nyomdászok élete – az ellenreformáció szorításában – nem volt könnyű, viszont a nyomdász mesterség jelentős társadalmi megbecsültségnek örvendett. A betűszedőktől, tipográfusoktól elvárták, hogy nagy műveltséggel, nyelvtudással és néhány éves külföldi tapasztalattal rendelkezzenek. Herepei János már idézett tanulmányában így írja le a nyomdásszá válás útját: „A középfokú iskola osztályait a tanulók rendes körülmények között 15-16. életévükben fejezték be. A nyomdában azután három esztendei apródoskodás után felszabadulva jutottak nyomdászlegényi sorba. Mint ilyenek, egy ideig még itt dolgoztak, egyúttal továbbfolytatva főiskolai tanulmányaikat is. Csak ezek után gondolhattak a szokásos bel- és külsországbeli vándorútra: mesterségüknek más nyomdákban való tökéletesítésére. Csaknem bizonyos, hogy az egész XVI-XVIII. században ez volt az útja-módja, sőt követelménye a tipográfussá-lételnek.”

Az alapító Heltai Gáspárt és fiát követő Dési Szilvási János után – a városi jegyzőkönyvek tanúsága szerint – Makai Nyírő János lett a Heltai-nyomda vezetője. Ebben az időszakban történt, hogy a kolozsvári unitárius lelkészek – Torockai Máté püspök kezdeményezésére – elhatározták: magyarra fordítják és újra kiadják Enyedi György püspökünk *Explicationes* című könyvét (1598), amit korábban – az ellenreformáció és a vallási türelmetlenség jegyében – betiltottak, sőt elégettek. Az újrakiadás előtt a „János deáként” emlegetett Makai Nyírőt külföldre küldték, hogy tökéletesítése nyomdai és tipográfiai ismereteit. A későbbi Könyvnyomtató Makai N. János néven is ismert mester Bártfán, Prágában, Lengyelországban és Sziléziában tanult, majd hazatérve évekig irányította a kolozsvári unitárius nyomdát. Utóda Válaszuti András lett, akiről szintén feljegyezték, hogy széles műveltséggel és külföldi tapasztalattal is rendelkezett. 1625 körül Szilvási András állt a nyomda élén, majd Abrugyi György következett, aki – családnévének megfelelően – Abrudbányáról származott, és ugyancsak unitárius vallású volt. Abrugyiról feljegyezték, hogy a nyomdász és tipográfia mellett a könyvkötő mesterséget is megtanulta. 1660 körül azonban megszűnt a Heltai-nyomda, mert – mint Herepei János fogalmaz – „betűkészlete a hosszas használatból megkopott, a megújításhoz pedig Abrugyinak nem volt elég szakértelme.” Így ért véget Heltai Gáspár nyomdai és kiadó vállalkozásának csaknem kilenc évtizedes története, az unitárius vallás- és művelődéstörténet fontos fejezete.

Retkes Attila

Megjelent az új egyházügyi törvény

Július 12-én hajnalban elfogadták az új egyházügyi törvényt, amellyel tizennégy egyházat ismert el az Országgyűlés. A többi közösség egyházzá nyilvánításához kétharmados többség kell. A Hit Gyülekezete a bevettek között, a kicsik kimaradtak.

A jogszabály értelmében az Országgyűlés a következő egyházakat ismeri el: Magyarországi Katolikus Egyház, Magyarországi Református Egyház, Magyarországi Evangélikus Egyház, Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége, Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség, Magyarországi Autonóm Orthodox Izraelita Hitközség, Budai Szerb Orthodox Egyházmegye, Konstantinápolyi Egyetemes Patriarchátus - Magyarországi Orthodox Exarchátus, Magyarországi Bolgár Orthodox Egyház, Magyarországi Román Orthodox Egyházmegye, Orosz Orthodox Egyház Magyar Egyházmegyéje, Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerülete, Magyarországi Baptista Egyház, Hit Gyülekezete. (Az utóbbi az egyetlen, amely a kereszténydemokrata képviselők által jegyzett törvényjavaslatban nem szerepelt a bevett és elismert egyházak között.)

A jogszabályban nem nevesített és nem kategorizált vallási közösségek egyházi nyilvántartásba vételéről az eredetileg tervezett Fővárosi Bíróság helyett a parlament dönthet majd, kétharmados többséggel. A kérelmet az egyházakkal való kapcsolattartásért felelős miniszternek kell benyújtani, aki azt az Országgyűlés elé terjeszti.

A nyilvántartásba vételi kérelem akkor nyújtható be, ha az egyesület elsődlegesen vallási tevékenységet végez; ha tanításának lényegét tartalmazó hitvallással és rítussal rendelkezik; ha legalább húsz éve szervezett formában, egyesületként működik Magyarországon; ha az alapszabályát, létesítő okiratát, belső törvényét, szervezeti és működési szabályzatát vagy azoknak megfelelő más szabályzatot elfogadta; ha a

szervezet az ügyintéző és képviseleti szerveit megválasztotta; valamint ha tagjai nyilatkoznak arról, hogy az általuk létrehozott szervezet tevékenysége nem ellentétes az alaptörvénnyel, jogszabályba nem ütközik, valamint nem sérti más jogait és szabadságát. A legalább ezer tag meglétére vonatkozó kritériumot az alkotmányügyi bizottság zárószavazás előtti módosító javaslata törölte.

A kormány a törvény alapján egyháznak nem minősülő, közfeladatot ellátó szervezetekkel legkésőbb december 31-ig megállapodást köthet.

A jogszabály keretet biztosít ahhoz, hogy "az állam a közösségi célok érdekében együttműködjön az egyházzal". Garantálja továbbá, hogy az egyházak az állam által fenntartott nevelési és oktatási intézményekben - a tanulók és a szülők igényei szerint - hitoktatást tarthatnak, továbbá a felsőoktatási intézményekben hitéleti tevékenységet folytathatnak. A hitoktatás költségeit - külön törvény, illetve az egyházakkal kötött megállapodások alapján - az állam biztosítja, míg a közoktatási intézmény köteles a dologi feltételeket és más, kötelező iskolai foglalkozásokkal nem ütköző időpontot, az egyház pedig hitoktatást, illetve hittanárt biztosítani.

Az egyházak a kormánnyal kötött megállapodás alapján külön jogszabályban meghatározott rendben végzett tábort lelkészi, valamint börtön- és kórházlelkészi szolgálatot vagy más speciális szolgálatot is végezhetnek. A törvény 2012. január 1-jén lép hatályba.

Forrás: MTI

Tisztelt Balácsi László püspök úr!

Tegnap fogadta el az Országgyűlés az új egyházügyi törvényt, amelynek értelmében az eddig elismert történelmi egyházakkal került ugyanolyan szintre jogi szempontból a legnagyobb keresztény közösségek mellett több zsidó felekezet, valamint a Hit Gyülekezete is.

Hírportálunk körkérdést tesz fel a Békés megyei egyházvezetőknek a Hit Gyülekezetével kapcsolatban. Mi az Ön véleménye a Hit Gyülekezete beemeléséről az egyházak közé? Ezen kívül – mivel Önök is érintettek az új szabályozásban – azt kérdezné, hogyan kommentálná a Magyarországi Unitárius Egyház új helyzetét?

Tisztelettel: Beregi László, szerkesztő, www.viharsarok.ma

A politikának és a vallásnak a történelemben még nem sikerült kijelölni a helyét. Az sem volt jó, amikor a vallásos intézmény, az egyház vagy nevezzük bárhogy hatalmaskodott a politika, a társadalmi berendezkedés fölött. Állítom, hogy a fordított helyzet sem áldásos, mert a politika képviselői is vonzódnak

ilyen vagy olyan vallásos tanításhoz, vagy egyenesen azoknak követői, ami természetesen istenadta szabadság és jog. A két állapot között nincs kibékíthetetlen ellentét, de jó, tökéletes megoldás sincs. Valahol valami mindig sérül, elégedetlenséget szül, hiányérzetet támaszt. Úgy gondolom, hogy a rend-

szerváltás, a 90-es évek változása óta túl sokat bízunk a politikára, túl sokat vártunk el tőle egyházi, vallásos vonatkozásban is. Nem mértük fel, hogy nincs ehhez előképzett csapat, mert olyan volt a diktatúra, és nem volt befogadó közösség sem ott, ahol az ország jó hányada nem volt megkeresztelve, első áldoztatva, bér málkozva, megkonfirmáltatva, házassága egyháziilag rendezve, és nem beszélve az egyházi szertartások elmaradását a temetések alkalmával. Bizonyára, ha egyházi személyekre lett volna bízva ennek az új törvénykezésnek az előkészítése, kivitelezése, az sem lett volna boldogítóbb, éppen a nem mindig üdítő sokszínűséget figyelembe véve a vallásosság terén.

De hála legyen az Istennek, hogy valami megszületett, lesz idő az elkövetkezendőkben finomítani, javítani. A világ első próbálkozása a vallási és lelkiismereti szabadság törvényének megfogalmazásában a miénk volt 1568-ban. Abban is volt fogyatékosság, de legalább kísérletet tettek eleink akkor és olyan korban, amikor Európa többi részén gyűltak a máglyák, dolgozott a hóhérpallos, börtönök csukódtak be hitvallók mögött, emberek váltak földönfutókká és kisemmizettekké. Ennek a törvénynek elsőik között mi „ittuk meg a levét”. Türelmességet hirdettek eleink, hogy mindenki azt a hitet vallja, amely felfogásával megegyezik, mert „a hit Isten ajándéka”, és a „semper reformandi” magasztos reformációi elve lesújtott ránk.

1571 óta, éppen 400 év óta, miután meghalt II. János magyar király, János Zsigmond néven az önálló Erdély első fejedelme, főként Dávid Ferenc 1579-es elítéltetése és déva vári vértanúsága után, egyházunk kisebbségben, időnként rettenetes elnyomatásban (szinte a megsemmisítésig) élt és próbált megmaradni. Nagyszerű egyházvezetők irányításával, de legfőképp mindenkori híveink bátor kitartásával, hithűségével. Nehéz olyan időszakot felemlíteni, amikor nem harcot kellett folytatnunk elődeink.

Ez a történelem megtanított arra, hogy sok-sok kérdésre nagyon körültekintően, de megalkuvás nélkül adjunk választ, védve mindig értékeinket. Így vagyok most is az Önök által felvetett kérdésekkel. Nem volt alkalom, hogy a végleges döntésről egyházvezetőségünk tárgyalhasson, de az előző 20 évben sokszor minden előfordult beszélgetéseinkben. Soha nem értettük meg, hogy nagy keresztény egyházaink miért „hagytak le” a 90-es évek elején a történelmiektől, hiszen a reformációt együtt viaskodtuk végig és az utána következő századokat is. Antall miniszterelnök úr egy 1993-ban jegyzett átiratában határozottan fogalmazta meg, hogy ha az unitárius egyház nem történelmi, akkor ki az, melyik az, azt ígérve, hogy munkatársai figyelmét ráirányítja a dolog helyretételére. Ugyanezt tette Mádl Ferenc elnök úr a pestszentlőrinci templomban. És valahol „lemaradtak” a jószándék iratai. De ettől úgy dolgozott az egyházunk, mint ahogy megfogalmazták eleink annak

hitvallását, történelmi küldetését.

A Hit Gyülekezetével kapcsolatos kérdésében egy kis provokálást érzek. Annak idején azt vallottam a Ceausescu diktatúrában (sokan másokkal), hogy az ember inkább legyen egy szekta tagja (nagyon elszaporodtak volt a Nyárad-mentén és máshol!), mint kommunista. Távolságtartóan legyen tőlem, hogy a Hit Gyülekezetét annak aposztrofáljam, mint ahogy megtették egyik kiadványukban a baptisták (lásd Szalai András egyik könyvét, amelyet egy evangélikus és református atyafi lektorált!). Minket, engemet a Hit Gyülekezetének munkájából annyi érdekel, amennyit ezért a megsanyargatott nemzetért tettek, tesznek. Nem az én vagy az egyházunk dolga megítélni szolgálatukat, hanem az Istené. Ha igaz magyar keresztény ügyet szolgálnak, beírhatják magukat a nép szívébe. Egyházunk számára nem az ők, vagy a különböző izraelita, zsidó felekezetek beemelése a meglepő, hanem a beemelés körüli politikai játszma. A zsidókkal „atyafiságunk” (hogy adys megfogalmazást használjak) régóta tart és megfelel az emberi normáknak. Annak idején egyházunk egyesítő püspöke, József Miklós budapesti lelkész, akinek Lezsák Sándorral való remek együttműködésünk során Lakiteleken szobrot állítottunk, azon kevesek közé tartozott, aki nem szavazta meg a zsidótörvényt, aki Schweitzer Józsi bácsi szerint az egyik, a 30-as évek végi pogrom idején megölt zsidó gyermek temetésén héber nyelven mondotta el a halotti imát. Aki kolozsvári püspöksége idején sok-sok zsidónak adott menlevelet sok más egyházvezető társához hasonlóan, amíg lehetett, amíg nem került veszélybe az ő szabadságuk, életük is. Az már a sors iróniája és egy kegyetlen történelmi kor durva játéka, hogy 1945-ben, egy már kommunista szellemű gyűlésen feltűzött, a haláltáborokból visszatért fiatal zsidók, akik már nem kaphattak annak idején menlevelet, félholtra verték az ősz főpásztort, aki aztán 1946 január elején belehalt, főként lelki sérüléseibe. Miért is lenne bármilyen kifogás vagy egyéb észrevétel, mikor zsidó rabbi volt Debrecenben, aki 2004 fekete adventjén azt mondta úgynevezett „magyar” hazánkfiainak, hogy ha a testvér kopogtat az ajtódon, azt be kell engedni.

Ami a Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerületének új helyzetét illeti, arról annyit, hogy elégtétel számunkra, hogy négy és félévszázados kisebbségi lét után újabb lehetőségek nyílnak meg előttünk, most már az egyesített egyházban. Nem történelmi érdemeinkből kívánunk élni és dolgozni, hanem azért akarunk továbbra is úgy élni és dolgozni, mint eleink, hogy érdemesek legyünk nem csak híveink, hanem az összmagyarság megbecsülésére, tiszteletére. Úgy érezzük és úgy könyveljük el, hogy igazságtétel történt egy adott történelmi helyzetben.

Balácsi László mb. püspök

Az idén 200 éves Kriza János szülőfalujában, a fennállásának 800. évét ünneplő Nagyajtán él a 90 éves Julia néni. Gyerekkoromban nagyszüleimhez gyakran benézett a szomszédból. Mindig mosolygó arca és történetei ilyenkor betöltötték a szobát. Életéről egy könyvre valót írt, ebből oszt meg velünk néhány emléket. (G.Á.)

1940. augusztus 23-án adták vissza fél Erdélyt Magyarországnak. Nálunk az Olt volt a határ. Nagy volt a lelkesedés és az öröm, azt szavakban leírni nem lehet. Délután kivonult a román hadsereg, este fáklyás menet volt, égő gyertyák a faluban, minden ablakban virág égő gyertyával. Másnap a férfiak csinálták a díszkaput, mi, lányok megszórtuk virággal az utat a faluvégéig. Tíz órára kész volt minden, gyönyörű volt nézni.

Nagy része a népnek kivonult a faluvégére, más része maradt a díszkapunál. 11 órára vártuk őket. Mikor megláttuk a honvédek kocsisorát megszólalt az összes harang. Nagyon szép fogadtatásban volt részük, megindultak a falu felé. A honvédek rázendítettek a nótára: „Édes Erdély itt vagyunk, érted élünk és halunk...” A díszkapunál még szebb volt a fogadtatás. A szövetkezet udvarán hosszú asztal volt terítve, de a honvédek egy része sietett a határt elfoglalni. Másik része ebédel, utána jött az ünnepség. Előbb felhúzták a magyar zászlót félárbocra, utána elénekeltek sírva a magyar himnuszt, utána jött a bál.

1941. március 7-én megtámadták a németek Oroszországot, azután jöttek a nagy bajok a mi országunkra is. A férjem behívót kapott két hónapra, mivel megvolt az érettségije.

1943. március hó 3-án újra behívót kapott Sároberkre, 21-én ki is vitték a frontra. Egész Pozsonyig védte a magyar hazát. Egy évig volt a fronton, ott esett fogságba. Két és fél évet volt fogságban, Niveo-kiévában. Úgy le volt gyengülve, hogy kórházba került végelgyengülésben. Egy német orvos kezelése alatt volt. Egy pár nap múlva egy fiatal orvos megállt az ágyánál, elolvasta a fejlapját, egész közel ment hozzá és megkérdezte: „Maga nagyajtai? Én is ott születtem.” Györgybíró doktor úrnak volt a fia, aki Nagyajta orvosa volt. „Ne búsuljon, mert gondom

lesz magára.” Férjemnek a pufajka kabát sarkába be volt varrva a jegygyűrűje, azt átadta a doktor úrnak, a doktor úr meg odaadta a szakácsnak, hogy legyen gondja erre a betegre. Így minden nap dupla ebédet kapott. Három nap múlva vérátömlesztést is adtak neki. Így a doktor úrnak köszönheti, hogy annyira erősödött, hogy haza tudott jönni. Olyan gyenge volt, hogy az üres bőröndöt nem bírta felhozni az álmásról.

Még volt a férjemnek egy élménye: megtanult oroszul és ő is be volt osztva az őrségbe a láger körül. Jött egy tiszt egy lóval. A férjem nézi, mondja magában: „Te, milyen ismerős a járása ennek a lónak!” Mikor a tiszt bement a lágerbe a férjem hamar odament a lóhoz, felemelte a fejét és meglátta a forradást az álla alatt. Rájött, hogy az ő lova volt: csikó korában nálunk hasította el a nyakát egy vastag drót. Átölelte a nyakát és úgy zokogott... Mikor a tiszt be akart fordulni a kapun meglátta a történeteket, visszament és megkérdezte miért sír. A férjem megmutatta a forradást és elmondta, hogy ez az ő lova volt.

1947. július hó 27-én hozták be őt Máramaros-szigetre, onnan Foksánba, két hónap múlva hazaengedték. Van két fiam. Nagyon örültünk, hogy most már együtt van a család, most már nem jöhet semmi baj. Hálálkodtam a jó Istennek.

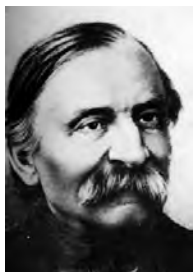
Gyermekeimet vallásos nevelésben részesítettem. (Én is úgy nőttem fel. Az unitárius iskolában imával és zsoltár-énekléssel kezdtük a tanulást.) Egy nap jött nagy dühösen a kisebbik fiam tanítónője, hogy vegyem tudomásul: a vallásóra miatt megbuktatja. „Azt megteheti – mondtam – de ha maga beteg lesz soha imára ne emelje kezét, hogy a jó Isten jobban adja!” A nagy fiam is úgy konfirmált, hogy a kerten ment hátra, hogy ne lássák. Egyedül volt fiú, három leánykával. Gál Jenő tiszteletes úr úgy szólította ki őket az úrasztalához: „Álljatok ki, ti bátrak!”

30 éve, hogy özvegy vagyok. Férjem korán elhalt. Tönkretette a kulák sors, az eldeportálás. Mint munkanélkülit a vajdahunyadi szénbányába vitték. A férjem egy becsületes, jó ember volt...

Tizenöt tagú a családom. Nem tudok eleget hálálkodni a jó Istennek. Megáldott jó gyermekekkel és családjakkal. Szeretettel vesznek körül, mindenről gondoskodnak. Születésnapomra nagy vacsorát csináltak. Három dédunoka közül a legkisebb volt, aki elénekelte elsőnek: „Boldog születnapot!” Olyan boldog voltam, éreztem, hogy velem van a jó Isten...

*Julia néni szeptemberben 91 éves.
Legyen vele továbbra is a Jóisten!*

200 évvel ezelőtt (1811. június 28.) született Kriza János, a Vadrózsák népköltés-
mény-gyűjtője, az erdővidéki Nagyajtán. Családja torockói bányász volt, apja egy
baleset következtében elvesztette egyik kezét, ennek köszönhető, hogy tovább tanult
és unitárius pap lett belőle. Fia, a későbbi püspök Torockón, Székelykeresztúron
majd Kolozsváron járt iskolába.

Az abszolutizmus hanyatlásával, 1861-ben az egyház püspökválasztó zsinatot hívott egybe Tor-
dára. A kilenc éve betöltetlen püspöki tisztségre
Kriza János tanárt választották meg (1861—1875). Kedvező körü-
lmények segítettek elő szolgálatát. Létrejött a kiegyezés a nemzet és
a király között, megjavult az egyház és az állam közötti viszony. Az
egyenlőség és viszonyosság kimondása után egyházunk állami támo-
gatásban részesült. Az alkotó munka korszaka következett, ennek
egyik jelentős mozzanata volt, hogy az új szellem képviselői, Nagy
Lajos tanár indítványára, 1861-ben „Keresztény Magvető” címmel
teológiai folyóiratot alapítottak, Kriza János és az indítványozó
szerkesztésével. A folyóirat napjainkig a szabadelvű keresztény teo-
lógia művelését és az egyházi élet elevenítését szolgálja.

Kriza János érdeme, hogy elősegítette Channing E. Vilmos ame-
rikai unitárius teológus válogatott műveinek lefordítását és kiadását
6 kötetben. Püspöksége idején a vallási felvilágosodás és optimista
szemlélet tette lehetővé, hogy 1868-ban Tordán tartott zsinat kere-
tében az unitáriusok megünnepelethették egyházunk fennállásának
300. évfordulóját. Ez volt az első alkalom, hogy megemlékezhet-
tünk az 1568. évi tordai ediktumról és Dávid Ferencről, mint egy-
házalapítóról. A zsinaton az angol unitárius egyház képviselője is
részt vett. (Dr. Erdő János unitárius egyháztörténetéből.)

Tizenöt évvel ezelőtt, 1996. július 27-én
hunyt el D. Dr. Erdő János, az Unitárius
Egyház 29. püspöke. 1913. április 28-án
született Kézdivásárhelyen.

Elemi és középiskolai tanulmányait is ott vé-
gezte, ugyanis szülei a Felső-Fehér megyei Ür-
mösőről a Vargavárosba költöztek. 1931–1935
között volt az Unitárius Akadémia hallgatója. A
lelkészi oklevél megszerzése után az oxfordi Manchester College-
ben folytatta tanulmányait.

1937-től kolozsvári segédlelkész, középiskolai vallásoktató lel-
kész. 1941-ben történelem és jog szakcsoportból teológiai magánta-
nári vizsgát tett, majd 1946-tól az Unitárius Teológiai Akadémia,
illetve 1949-től a Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Fakultása
rendszeres teológiai tanszékének tanára. A kommunista rendszer
hamis vádak alapján elítélte. 1959–1963 között politikai börtönök
kínjait szenvedte végig Szamosújvártól a Duna-deltáig.

Hazajövele után újra a lelkésznevelést vállalta, mint a reformá-
tusokkal és lutheránusokkal közös általános vallástörténet és az
unitárius vallástörténet rendes professzora. 1972-ben főjegyzővé,
1994-ben pedig püspökévé választotta az egyház legmagasabb tör-
vényhozó testülete. Teológiai tanulmányai külön kiadásban jelentek
meg, két évtizedig szerkesztője volt a Keresztény Magvetőnek. Éle-
téről és munkásságáról kötetet jelentetett meg az egyház. Síremléke
a kolozsvári Házsongárdi temetőben van.

[Végigménék a temetőn...]*

*Végigménék a temetőn,
Eszömbé jutta szeretőm;
De mi haszna jut eszömbé,
Mikor el nagyon temetve.*

.....

*Ha jössz a temetőkerbe,
Írd a sírhalmom félébe:
Itt nyugszik egy hű szerető,
Nyugtassa még a Teremtő.*

*Ültess akarmi kis ácskát,
Akar bár egy szál rózsácskát,
Hadd lássa még, aki itt jár,
Hogy te nem vótál csapodár.*

*Vagy díszösítsd bús fűfákkal,
Omlott sírom ződ hantokkal;
De ne engedd elvesztőmöt,
Engedd nyugunni* testőmöt.*

*De még az egyre kérnélek,
Hogy hótómig szeretnélek;
Csakhogy osztán mást ne szeress,
Több szeretőt el ne temess.*

*Ingöm anyám megátkoza,
Mikor e világra hozta,
Szerencsém ne légyen soha
Az én ifiúságomba.*

*Nem hitted, hogy beteg vagyok,
Még hiszed, mikor meghalok;
Nézésőmre nem jöttél el,
Temetésőmre hát jőjj el.*

*Kísérj ki a sírhalomra,
Az örök nyugalomra,
Vess két-három kapa földet
Talám megérdömlöm tőled.*

* Kriza János Vadrózsák
című gyűjteményéből

Címlapon: Vadrózsák (200 éve született Kriza János)

Hátlapon: Szent István szobra a Budai Várban (a kép az augusztus 20-i államalapítás ünnepét idézi) • Kriza János • *Bal oldali képsor:* a pestszentlőrinci és a •
füzesgyarmati unitárius templom, illetve • a volt Kozma Flóra Leányotthon Magyarokúton • *Jobb oldali képsor:* Honfoglaló vitézek a Duna ünnepén • Szejkétfüldői Orbán
Balázs emlékmű székely kapu sora • Székelyek az V. Verőcei Erdélyország az én hazám fesztiválon • *Alsó képeken:* Az amerikai fiatalok zarándokcsoportja a portlandi
repülőtérén • Próbál az Unitarian Universalist Festival Choir a Nagy Ignác utcai templomban • (A csipkebogyó a nagyajtai Kriza-ünnepséget idézi)

